Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ
ΤΟΥ
ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ

(ΑΡΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΡΝΗΣΕΩΣ)

Ὑπὸ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΓΕΩΡΓΑΛΑ

Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ

(ΑΡΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΡΝΗΣΕΩΣ)

Ὑπὸ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΓΕΩΡΓΑΛΑ

«Ὁρκίζομαι εἰς τὸν Θεὸν αἰωνίαν ἐχθρότητα ἐναντίον κάθε μορφῆς τυραννίας ἐπὶ τοῦ Ἀνθρωπίνου Πνεύματος».

Τ. Τζέφερσον

«Ὅσοι τὸ χάλκεον χέρι βαρὺ τοῦ φόβου
αἰσθάνονται, ζυγὸν δουλείας ἂς ἔχουσι.
Θέλει ἀρετὴν καὶ τόλμην ἡ Ἐλευθερία».

Α. Κάλβος

1. Ὁ φόβος τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ

ΕΙΣ τὸν Πολιτικὸν Πόλεμόν των κατὰ τοῦ ὑπολοίπου κόσμου οἱ κομμουνισταὶ ἔχουν ἐπιτύχει κάτι τὸ πολὺ σημαντικό. Ἐπέβαλαν τὴν ἄποψιν ὅτι ὁ συστηματικός, ὁ ἐπίμονος, ὁ συνεπὴς ἀντικομμουνισμὸς εἶναι κάτι τὸ κακό, τὸ «ἀντιπροοδευτικό», τὸ «ἀντιδραστικό» καὶ τὸ «ἀντιδημοκρατικό». Κατώρθωσαν, οἱ κομμουνισταί, νὰ διαδώσουν τὴν ἀντίληψιν ὅτι ὁ συστηματικὸς ἀντικομμουνισμὸς εἶναι μία στάσις «ἀρνητική» ἀκόμη καὶ «φιλοφασιστικὴ» ἢ «φιλοπόλεμη», μία στάσις «ἀναξία» ἑνὸς πνευματικοῦ ἀνθρώπου, ἑνὸς προοδευτικοῦ στοιχείου, ἑνὸς πραγματικοῦ δημοκράτου. Ἔτσι, ἀπέκλεισαν πολλοὺς φυσικοὺς ἀγωγοὺς τῆς ἀντικομμουνιστικῆς διαφωτίσεως, ἐξουδετέρωσαν πολλοὺς νόμιμους φορεῖς της, περιώρισαν τὴν ἀκτίνα τῆς ἐπιδρασεώς της. Μὲ ἄλλους λόγους, οἱ κομμουνισταί, δυσφημοῦντες συνεχῶς τὴν ἰδεολογία τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ, ἐκέρδισαν μίαν πρώτης τάξεως νίκην εἰς τὸν Πολιτικὸν Πόλεμον ποὺ μὲ ἀμείλικτον συνέπειαν καὶ μὲ τεράστια μέσα διεξάγουν ἐναντίον τοῦ ὑπολοίπου κόσμου. Διότι ὅταν αἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικά μας, οἱ διανοούμενοι καὶ οἱ ἐπιστήμονές μας, οἱ κινηματογραφικοὶ παραγωγοὶ καὶ οἱ καλλιτέχνες μας, οἱ ραδιοσταθμοὶ καὶ ἡ Ἐκκλησία μας, οἱ πολιτευταὶ καὶ οἱ δημοσιογράφοι μας, οἱ ἐκδόται καὶ τὰ πνευματικά μας ἱδρύματα, θεωροῦν τὸν ἀντικομμουνισμὸν κακόν, τὸν φοβοῦνται καὶ τὸν ἀποφεύγουν, αὐτὸ τί σημαίνει ; Σημαίνει ἁπλούστατα ὅτι δὲν προβάλλεται καμμία ἄμυνα εἰς τὴν συστηματικὴν ἐπίθεσιν τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας, εἰς τὴν κομμουνιστικὴν διάβρωσιν, εἰς τὸν κομμουνιστικὸν Πόλεμον μὲ τὸν ὁποῖον βραδέως, ἀλλὰ σταθερῶς, ὑποσκάπτονται ὅλα τὰ θεμέλια τοῦ δυτικοῦ κόσμου. Ἡ ἄρνησις τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ σημαίνει οὐσιαστικῶς, ἄρνησιν ἀντιστάσεως εἰς τὴν πολύπλευρον καὶ πο-

λύμορφον κομμουνιστικὴν ἐπίθεσιν. Σημαίνει ἐγκατάλειψιν τοῦ μετώπου, συνθηκολόγησιν μὲ τὸν ἐχθρόν. Ἡ ἄρνησις τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ, ἡ ἀπέχθεια πρὸς αὐτόν, εἶναι ἕνας θαυμάσιος στρουθοκαμηλισμός, ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὸν μονομερῆ ψυχολογικὸν ἀφοπλισμὸν τῆς Δύσεως, μὲ μοιραία δι' αὐτὴν συνέπειαν. Δι' αὐτό, ἡ καλλιέργεια τῆς ἀντιπαθείας πρὸς τὸν ἀντικομμουνισμὸν εἶναι βασικὴ ἐπιδίωξις τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας. Ἡ ἀντιπάθεια αὐτή, ἀποφέρει πλουσίους καρποὺς εἰς τοὺς κομμουνιστάς, διότι ἀφοπλίζουσα τοὺς ἀντιπάλους των, τοὺς παρέχει ἀπόλυτον ἐλευθερίαν δράσεως καὶ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ πραγματοποιοῦν βαθείας διεισδύσεις μέσα εἰς τὸν κόσμον τῆς Δύσεως, ὅπου κατακτοῦν ζωτικὰς θέσεις χωρὶς νὰ προσκώπτουν εἰς ἀξιόλογον ἀντίστασιν.

2. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς φοβίας πρὸς τὸν ἀντικομμουνισμόν.

ΜΕ τὰς ἀντιλήψεις περὶ τῆς δῆθεν «ἀντιδραστικότητος» τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ καὶ περὶ τοῦ δῆθεν «φιλελευθερισμοῦ», τῆς σιωπηρᾶς ἢ φανερᾶς συνθηκολογήσεως μαζί του, ἀντιλήψεις ποὺ τὰς καλλιεργοῦν εὐρύτατα οἱ πολιτικοί, οἱ διανοούμενοι, ὁ τύπος καὶ τὰ πνευματικὰ ἱδρύματα τοῦ «ἀστικοῦ» μας κόσμου, ἐπέρχεται ὁ ἰδεολογικὸς–ψυχολογικὸς–ἠθικὸς ἀφοπλισμὸς τῆς Δύσεως. Τὸ μέτωπόν της μένει χωρὶς στρατιώτας καὶ ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα προελαύνει ἀκάθεκτος.
Ἡ κοινὴ γνώμη τῆς Δύσεως μένει ἀκαθοδήγητος καὶ ὁ κομμουνισμὸς τὴν διαβρώνει ἀνενόχλητος. Ἡ ἐπαγρύπνησις ἔναντι τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς τίθεται ὑπὸ διωγμὸν ὡς «φασιστική» καὶ ὁ κομμουνισμὸς διαβρώνει τὰ πάντα. Ποῦ ὁδηγεῖ αὐτὴ ἡ διεργασία εἶναι εὔκολον νὰ τὸ ἀντιληφθῆ κανείς.

Ὅταν καταφερθῆς ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ, τῆς προ-

παγάνδας του καὶ τῶν φορέων της, ἀμέσως ἐξεγείρονται ἐναντίον σου οἱ συνοδοιπόροι καὶ σὲ κατηγοροῦν ὡς «φασίστα» ἢ ἔστω ὡς «ἀντιδραστικόν».

Ὅταν τολμήσῃς νὰ ἀποκαλύψῃς τοὺς συνοδοιπόρους καὶ νὰ καταγγείλῃς τὴν πραγματικήν των ὑπόστασιν, ἐξεγείρονται ἐναντίον σου οἱ πολυπληθέστατοι ἀφελεῖς καὶ σὲ κατηγοροῦν ὡς «ἀνελεύθερο» καὶ ἀντιδημοκράτην». Καὶ ὅταν τολμήσῃς νὰ καταφερθῇς ἐναντίον τῆς ἐνόχου ἀφελείας των, «ἐπαγγελματίαν ἀντικομμουνιστήν», «κομουνιστοφάγον», «προπαγανδιστήν», ὀπαδὸν τοῦ ψυχροῦ πολέμου καὶ μύρια ἄλλα ἠχηρὰ παρόμοια.

Ἐὰν ὑποκύψῃς εἰς τὴν πίεσιν αὐτῶν τῶν «ἀλυσσιδωτῶν», ἀντιδράσεων, καὶ σιωπήσῃς, ὁ κομμουνισμὸς ἔχει κερδίσει ἄλλην μίαν νίκην, ἡ Δύσις ἔχει πραγματοποιήσει ἀκόμη ἕνα βῆμα πρὸς τὴν αὐτοκτονίαν. Καὶ δὲν θὰ ὑποκύψῃς, μόνον ἐὰν ἔχῃς πλήρη συνείδησιν τῆς ἰδεολογικῆς ἀναγκαιότητος τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ.

3. Τί εἶναι ὁ κομμουνισμός;

Διὰ νὰ ἐξετάσωμεν ὅμως τὸν ἀντικομμουνισμόν, πρέπει προηγουμένως νὰ ἀναφερθῶμεν εἰς τὸν ἴδιον τὸν κομμουνισμόν.

Τί εἶναι λοιπὸν ὁ κομμουνισμός ; Εἰς τὴν βαθυτέραν οὐσίαν του δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ μία ἄρνησις. Ἡ θεωρητικὴ (μαρξισμὸς) καὶ ἔμπρακτος (σοβιετισμὸς) ἀλλὰ πάντοτε ἀπόλυτος ἄρνησις τῆς κάθε ἐλευθερίας : πολιτικῆς, οἰκονομικῆς, κοινωνικῆς καὶ πνευματικῆς, ἀτομικῆς ἢ συλλογικῆς. Ὁ κομμουνισμὸς ἀρνεῖται κατηγορηματικῶς καὶ ἀπορρίπτει ἐμπράκτως ὅλας τὰς μέχρι τοῦδε κατακτήσεις τοῦ ἀνθρώπου ἐκτὸς τοῦ καθαρῶς παραγωγικοῦ καὶ περιωρισμένως τεχνολογικοῦ τομέως.

῾Ο κομμουνισμὸς εἶναι ἕνα ἀνατρεπτικὸν κίνημα ποὺ χρησιμοποιεῖ τὴν ὑλικὴν καὶ ψυχολογικὴν βίαν εἰς τὰς πλέον ποικίλας μορφάς της διὰ νὰ καταργήση τὸ δυτικὸν τρόπον ζωῆς καὶ νὰ τὸν ἀντικαταστήση μὲ τὸν πλέον ἀπόλυτον ὁλοκληρωτισμὸν τῆς ῾Ιστορίας. ῎Αλλοτε, τὰ ὁλοκληρωτικὰ καθεστῶτα ἦσαν τέτοια, κυρίως εἰς τὸν πολιτικὸν τομέα. ῾Ο κομμουνισμὸς εἶναι ὁλοκληρωτισμὸς καὶ πολιτικῶς ἀλλὰ ἐπίσης καὶ οἰκονομικῶς, κοινωνικῶς καὶ πνευματικῶς. ῎Αλλοτε τὰ ὁλοκληρωτικὰ καθεστῶτα σοῦ ἀπηγόρευον νὰ λέγης ἢ νὰ κάνης ὡρισμένα πράγματα. ῾Ο κομμουνισμὸς δὲν σοῦ ὁρίζει μόνον τὶ νὰ μὴ λέγης καὶ τὶ νὰ μὴ κάμνης, ἀλλὰ καὶ τὸ τὶ νὰ λέγης καὶ τὸ τὶ νὰ κάμνης, ἀκόμα καὶ πῶς νὰ τὸ λέγης ἢ νὰ τὸ κάμνης. Τὶ ἄλλο εἶναι λ.χ. ὁ περιβόητος «σοσιαλιστικὸς ρεαλισμός» ; ῾Ο κομμουνισμὸς εἶναι ὁ πλέον τέλειος ὁλοκληρωτισμὸς τῆς ἱστορίας, ποὺ ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ὄχι μόνον τὰ πολιτικά του δικαιώματα ἀλλὰ καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας, τῆς ἐπαγγελματικῆς δραστηριότητος, τῆς προσωπικῆς ἀναδείξεως, τῆς ἐλευθέρας ἐργασίας, τῆς μετακινήσεως, τῆς ἀλλαγῆς κατοικίας, τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς, τοῦ ὑποκειμενικοῦ γούστου, τῆς προσωπικῆς ψυχαγωγίας, τῆς ἐλευθέρας πνευματικῆς ἢ καλλιτεχνικῆς δημιουργίας, τῆς ἐπιστημονικῆς ἢ φιλοσοφικῆς ἐρεύνης, ἀκόμα καὶ τῆς θρησκευτικῆς παρηγορίας. ῾Ο κομμουνισμὸς εἶναι ἡ πλέον πλήρης ἄρνησις τῆς ᾿Ελευθερίας ποὺ ὑπῆρξεν ποτέ.

῾Ο κομμουνισμός, ἐξ αἰτίας ἀκριβῶς αὐτῆς τῆς φύσεώς του, ὡς ἀπολύτου ἀρνήσεως τῆς κάθε ἐλευθερίας εἶναι τὸ μεγαλύτερον ἐμπόδιον εἰς τὴν ὁμαλὴν καὶ εἰρηνικὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς τὴν πρόοδον. ᾿Εμποδίζει τὴν ἐλευθέραν ἐπαφὴν τῶν λαῶν, τὴν ἀλληλεπίδρασιν τῶν ἰδεολογιῶν, τὴν ἀνταλλαγὴν πληροφοριῶν, ἰδεῶν καὶ σκέψεων, τὴν ἐλευθέραν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν καὶ πνευματικὴν ἀναζήτησιν, καταργεῖ τὸ δικαίωμα τῆς διαφωνίας, τῆς αἱρέσεως, τῆς κριτικῆς.

῎Ετσι στηριγμένος καθὼς εἶναι εἰς τὸν τυφλὸν φανατισμόν, τὸ μῖσος καὶ τὸ μονολιθικὸν δόγμα, εἶναι ἡ μεγαλυτέρα ἄρνησις τοῦ φιλελευθέρου καὶ ἀνθρωπιστικοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ.

4. Ὑπάρχει κομμουνιστικὴ ἀπειλή;

Ὁ κομμουνισμὸς δὲν εἶναι ὅμως μία ἁπλῆ ἄρνησις, μία θεωρία, μία διακήρυξις, μία κριτικὴ τῆς Ἐλευθερίας. Εἶναι πρωτίστως μία δρᾶσις, ἐναντίον της. Μία δρᾶσις ὠργανωμένη, προγραμματισμένη, συστηματική, ἐπίμονος, συνεχής. Μία δρᾶσις μὲ σοφὴν καθολικὴν στρατηγικὴν καὶ εὐέλικτον τακτικὴν ἡ ὁποία διαρκῶς ἀνανεώνεται, ἐμπλουτίζεται καὶ ἀναπροσαρμόζεται. Μία δρᾶσις συγκεντρωτικῶς καθοδηγουμένη, ἑνιαία καὶ παγκόσμιος. Μία δρᾶσις ποὺ ἔχει τεράστια, κυριολεκτικῶς πρωτοφανῆ, μέσα εἰς τὴν διάθεσιν της. Αὐτὴ ἡ δρᾶσις ἔχει ἕνα σταθερῶς ἀμετακίνητον τελικὸν σκοπόν : Τὴν καταστροφὴν τῆς Δύσεως, τὴν ὁριστικὴν ἐξαφάνισιν κάθε μορφῆς ἐλευθερίας, τὴν ἐπιβολὴν τοῦ κομμουνιστικοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ ὡς παγκοσμίου συστήματος.

Ὁ κομμουνισμὸς δὲν θέλει ἁπλῶς νὰ ἀντικαταστήση τὸν «καπιταλισμὸν» μὲ τὸν «σοσιαλισμόν». Αἱ ἐπιδιώξεις του εἶναι πολὺ εὐρύτεροι. Θέλει νὰ καταστρέψη ὁλοκληρωτικῶς καὶ διὰ παντὸς τὸν πολιτισμὸν ποὺ στηρίζεται εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἀνθρωπίνης ἀξίας, ὁ ὁποῖος εἶναι δημιούργημα μιᾶς μακροτάτης ἱστορικῆς πορείας μὲ ἀφετηρίαν της τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα. Ὁ κομμουνισμὸς θέλει νὰ καταστρέψη αὐτὸν τὸν συνεχῶς ἐξελισσόμενον καὶ ὁλοκληρούμενον πολιτισμόν.

Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι περισσότερον ἀπὸ μία οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ θεωρία, περισσότερον ἀπὸ ἕνα πολιτικὸν σύστημα. Θέλει νὰ εἶναι καὶ ἕνας «νέος πολιτισμός». Ἕνας πολιτισμὸς βασισμένος εἰς τὴν ἄρνησιν τῶν ἀρχῶν τοῦ ἰδικοῦ μας πολιτισμοῦ : Εἰς τὴν ἄρνησιν τῆς Ἐλευθερίας, τῆς αὐθυπάρκτου ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ἀνεπαναλήπτου προσωπικότητός του καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας του.

Ὁ ἑλληνογεννημένος δυτικὸς πολιτισμὸς ἔχει ἀσφαλῶς πολλὰς παραλλαγάς. Κοινὸς ὅμως πυρὴν αὐτοῦ παντοῦ καὶ πάντοτε εἶναι ἡ ἀντίληψίς του διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν ἀξίαν του, ὡς ἀνωτέρας κάθε ἄλλης ἀξίας· ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν ἀν-

τίληψίν μας, ρυθμίζομεν τὴν ἀτομικήν μας συμπεριφοράν, τὴν στάσιν μας ἔναντι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ οἰκοδομοῦμεν τὸν πολιτισμόν μας. Αὐτὸ ἐξηγεῖ καὶ τὸ πολιτικόν, οἰκονομικὸν καὶ κοινωνικόν μας σύστημα ποὺ θεμελιώνεται εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τόσον τῆς ἀτομικῆς ὅσον καὶ τῆς συλλογικῆς ἐλευθερίας. Αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν πυρῆνα τοῦ πολιτισμοῦ μας θέλει νὰ ἐξαφανίσῃ ὁ κομμουνισμός.

Εἰς τὴν θέσιν του φέρνει τὸν ἰδικόν του «πολιτισμὸν» ποὺ ἔχει τὴν προέλευσίν του εἰς τὸν παλαιοαστικὸν δεσποτισμόν, τὸν ἀνατολίτικον μυστικισμόν, τὸν ρωσικὸν μεσαιωνισμὸν καὶ τὴν πρωσσικὴν βαρυγδουπίαν. Στηρίζεται εἰς μίαν ἐντελῶς διαφορετικὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀνθρώπου. Διὰ τὸν κομμουνισμὸν τὸ πᾶν εἶναι οἱ σκοποί. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἁπλὸ ὄργανον τῆς θεότητος ποὺ λέγεται ἱστορία. Δὲν ἔχει αὐθύπαρκτον ἀξία. Εἶναι «ζῶον ποὺ κατασκευάζει ἐργαλεῖα» (Μάρξ). Εἶναι ἁπλῆ «παραγωγικὴ δύναμις» (Στάλιν). Εἶναι μέλος τῆς μάζης ποὺ εἶναι ὁ μόνος ὑπολογίσιμος παράγων. Εἶναι ἁπλὸ ὄργανον, δοῦλος τοῦ Κράτους, ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὴν ὑπερτάτην δύναμιν. Ἤδη ἔχομε τὴν ἔμπρακτον ἐφαρμογὴν αὐτῶν τῶν ἀρχῶν τοῦ «νέου», τοῦ «κομμουνιστικοῦ» πολιτισμοῦ εἰς τὰς χώρας ὅπου ἐπεκράτησαν τὰ Κ.Κ. Ἐκεῖ, διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ὁ «κολλεκτιβιστικὸς μετασχηματισμὸς τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας» θυσιάζονται ἀδιστάκτως ἑκατομμύρια ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων (12 ἑκατομμύρια εἰς τὴν ΕΣΣΔ κατὰ τὴν περίοδον 1930–33, ἄλλα ἑκατομμύρια εἰς τὴν Κίναν σήμερον).

Ἐκεῖ, διὰ νὰ πραγματοποιηθοῦν τὰ οἰκονομικὰ προγράμματα ἐπιβάλλονται ἀπίθανοι στερήσεις εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐκεῖ, διὰ νὰ ἀναπτυχθοῦν οἱ παραγωγικὲς δυνάμεις, χρησιμοποιεῖται εἰς εὐρυτάτην κλίμακα ἡ καταναγκαστικὴ ἐργασία.

Ἐκεῖ ἡ «ἐκβιομηχάνισις» θεμελιώνεται κυριολεκτικῶς εἰς ἀνθρώπινα κόκκαλα· πολιτικοὶ κατάδικοι ἀξιοποίησαν ἀπεράντους ἐκτάσεις τῆς Σιβηρίας, ἔκτισαν νέας πόλεις εἰς τὴν σοβιετικὴν Ἄνω–Ἀνατολήν,οἰκοδόμησαν βιομηχανίας εἰς τὴν κινεζικὴν ἔρημον Σίγκ κιάγκ καὶ ἔκτισαν τὴν νέα «σοσιαλιστική» πόλι Καζινσμπάρτσικα εἰς τὴν Οὐγγαρίαν.

Ἐκε θυσιάζεται μὲ καταπληκτικὴ εὐχέρειαν ἡ εὐημερία, ἡ εὐτυχία, ἀκόμη καὶ ἡ ζωὴ ὁλοκλήρων γενεῶν εἰς τὸ ὄνομα τῆς ὑποθετικῆς εὐτυχίας τῶν μεταγενεστέρων.

Ἐκεῖ, ἐξοντώνεται ἀμείλικτα κάθε «παρεκκλίνων».

Ἐκεῖ, αὐτοκτονεῖ ἕνας Μαγιακόφσκι, δολοφονεῖται ἕνας Γκόρκυ, διώκεται ἕνας Σοστάκοβιτς, ἀπαγορεύεται ἕνας Ντοστογιέφσκι.

Ἐκεῖ, μὲ τὴν συνεχῆ δίωξιν τῆς ἐλευθερίας, ἀμβλύνονται βαθμιαίως αἱ κριτικαὶ ἱκανότητες τοῦ ἀνθρώπου καὶ μὲ τὴν συστηματικὴν ἀτομικὴν καὶ ὁμαδικὴν πλῦσιν ἐγκεφάλου δημιουργεῖται ἕνας νέος τύπος ἀνθρώπου, χωρὶς προσωπικότητα, χωρὶς ἰδικήν του μορφήν, χωρὶς ὑπευθύνους ὑποκειμενικὰς ἀντιδράσεις εἰς τὰ διάφορα γεγονότα. Αὐτὸς ὁ «νέος ἄνθρωπος» ποὺ τὴν ἀνάγκη τῆς κατασκευῆς του διεκήρυξεν ὁ Στάλιν καὶ ποὺ τὴν δημιουργίαν του προβλέπει τὸ νέον πρόγραμμα τοῦ ΚΚΣΕ εἶναι ὁ «**μαζάνθρωπος**», **τερατῶδες προϊὸν τοῦ κομμουνιστικοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ**.

Ἐδῶ λοιπὸν δὲν ἔχομεν πλέον μίαν ἁπλῆν σύγκρουσιν δύο διαφορετικῶν πολιτικῶν συστημάτων. Ἔχομεν μίαν θανάσιμον πάλη δύο ἀντιθέτων πολιτισμῶν βασιζομένων εἰς διαμετρικῶς ἀντιθέτους ἀντιλήψεις περὶ τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ἀξίας του καὶ τοῦ ρόλου του : τὴν δυτικὴν καὶ τὴν κομμουνιστικὴν ἀντίληψιν.

Ἄρα ἡ κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ ὑπάρχει. Καὶ στρέφεται ὄχι ἐναντίον ἑνὸς συγκεκριμένου πολιτικοῦ οἰκονομικοῦ ἢ κοινωνικοῦ συστήματος, ἀλλὰ ἐναντίον τῶν θεμελιωδῶν ἀντιλήψεων καὶ τῆς οὐσίας ἑνὸς πολιτισμοῦ ποὺ ἐχρειάσθημεν δυόμισυ χιλιάδες χρόνια διὰ νὰ τὸν διαμορφώσωμεν.

5. Τὸ καθῆκον τοῦ δυτικοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ δυτικὸς κόσμος δὲν εἶναι κάτι τὸ ὁμοιομόρφως ἑνιαῖον.

Εἰς τοὺς κόλπους του περικλείει πολλὰς ἰδεολογίας· διότι εἰς τὴν Δύσιν αἱ ἰδεολογίαι δὲν ἐπιβάλλονται ἀλλὰ διαμορφώνονται ἐλευθέρως.

Περιλαμβάνει πολλὰ οἰκονομικὰ καὶ κοινωνικὰ συστήματα, διότι ἡ ἐλευθερία δὲν ταυτίζεται μὲ ἕνα συγκεκριμένον οἰκονομικὸν ἢ κοινωνικὸν σύστημα. Δὲν ἐξισώνεται μὲ τὸν «καπιταλισμὸν» ἡ 'Ελευθερία. Εἶναι διαταξικὴ καὶ διεθνής, συνδεομένη μὲ τὴν οὐσίαν τοῦ ἀνθρώπου. 'Ο δυτικὸς κόσμος περιέχει διάφορα συστήματα διακυβερνήσεως διότι ὁ δυτικὸς πολιτισμὸς δὲν ἐξομοιώνεται μὲ ἕνα τέτοιο σύστημα. Τὸ κοινὸν ποὺ ἔχει ὁ δυτικὸς κόσμος εἶναι ἡ ἀντίληψίς του διὰ τὸν ἄνθρωπον, τὴν ἀξίαν του καὶ τὸν ρόλον του. Συνεκτικὸς κρίκος του εἶναι ὁ ἑνιαῖος πολιτισμός του, ποὺ ἔχει κοινήν, ἑλληνικὴν προέλευσιν «εἴμεθα ὅλοι οἱ Ἕλληνες» εἶπεν ὁ Σέλλεϋ. Καὶ πυρήνας του εἶναι ἡ 'Ελευθερία καὶ ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀνθρωπίνης ἀξίας. Αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν πυρήνα θέλει νὰ καταστρέψη ὁ κομμουνισμός.

'Ο δυτικὸς κόσμος ἀσφαλῶς ἔχει ἀτελείας καὶ μάλιστα ὄχι ὀλίγας. Ὅμως ὁ κομμουνισμὸς δὲν ἐπιζητεῖ τὴν ἐξάλειψιν τῶν ἀτελειῶν ἀλλὰ τῶν προτερημάτων τοῦ ἐλευθέρου κόσμου. Ἐκμεταλλεύεται τὰς ἀτελείας του ὄχι ἐπειδὴ αὐταὶ εἶναι ὁ στόχος του, ἀλλὰ ἐπειδὴ αὐταὶ εἶναι τὰ μέσα ποὺ τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ διεξαγάγη μὲ ἐπιτυχίαν τὸν ἀμείλικτον πόλεμόν του διὰ τὴν κατάργησιν τῆς 'Ελευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ της.

'Ο Κομμουνισμὸς προσποιεῖται ὅτι ἀρνεῖται τὰς πραγματικὰς ἢ φανταστικὰς ἀτελείας τοῦ ἐλευθέρου κόσμου, διὰ νὰ ἐξοντώση τὰς ἀρετάς του ποὺ εἶναι ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ 'Ελευθερία.

Ἄρα ὁ ἀγὼν ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἀγὼν διὰ τὴν διάσωσιν αὐτῶν τῶν θεμελιωδῶν κοινῶν γνωρισμάτων καὶ βασικῶν ἀρετῶν τοῦ ἐλευθέρου κόσμου. Εἶναι ὁ ἀγὼν διὰ τὴν διάσωσιν τῆς 'Ελευθερίας εἰς τὴν πλέον εὐρείαν καὶ γενικήν της ἔννοιαν. Εἶναι ὁ ἀγὼν διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἑλληνοπνεύστου δυτικοῦ οὐμανιστικοῦ πολιτισμοῦ.

Ὑπάρχουν κηλίδες εἰς τὸν δυτικὸν τρόπον ζωῆς. Ἀλ-

λὰ ὁσασδήποτε κηλίδας καὶ ἐὰν ἔχῃ ὁ ἥλιος εἶναι πάντοτε προτιμότερος ἀπὸ τὸ σκότος!

Ἀξιοποιοῦντες τὰς δυνατότητας ποὺ αὐτὸς ὁ τρόπος ζωῆς μᾶς παρέχει παλεύομεν διὰ νὰ τὸν βελτιώσωμεν, νὰ τὸν τελειοποιοῦμεν, νὰ τὸν ὁλοκληρώνωμεν. Ἐνῶ ἀντιθέτως ὁ κομμουνισμὸς ἀξιοποιεῖ τὰς δυνατότητας αὐτοῦ τοῦ τρόπου ζωῆς, διὰ νὰ τὸν καταστρέψη ὁλοκληρωτικῶς, ἀπολύτως καὶ διὰ παντός. Καθῆκον συνεπῶς κάθε δυτικοῦ ἀνθρώπου, κάθε πολίτου τοῦ ἐλευθέρου κόσμου, κάθε ἀνθρώπου πράγματι ἐλευθέρου καὶ ὀργανικῶς ἐντεταλμένου εἰς τὸν οὐμανιστικὸν πολιτισμόν, εἶναι νὰ μάχεται κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ. Ὄχι ἁπλῶς νὰ μὴ εἶναι κομμουνιστής, ἀλλὰ νὰ εἶναι μαχόμενος ἀντικομμουνιστής, ἀγωνιστὴς τῆς Ἐλευθερίας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ της, ποὺ εἶναι ὁ μόνος πραγματικὸς πολιτισμός.

6. Τί εἶναι ὁ ἀντικομμουνισμός;

ΟΠΩΣ ἀνεφέρθη, ὁ κομμουνισμὸς εἶναι μία ὁλοκληρωτικὴ ἀπειλὴ ἐνανίον τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται γενικῶς ὁ πολύμορφος οὐμανιστικὸς πολιτισμὸς τοῦ ἐλευθέρου κόσμου. Ὁ ἀντικομμουνιστικὸς ἀγὼν λοιπόν, δὲν σημαίνει ὁπωσδήποτε ἀγῶνα ὑπὲρ μιᾶς μερικωτέρας ἰδεολογίας, ὅπως εἶναι λ.χ. ὁ σοσιαλισμὸς ἢ ἡ οὐδετερότης ἢ ἀκόμη—ἀκόμη ὁ χριστιανισμὸς ἢ ὁ βουδισμός. Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ὁ ἀγὼν πρὸς διάσωσιν αὐτοῦ τοῦ δικαιώματος νὰ ἔχωμεν διαφόρους ἰδεολογίας, νὰ πιστεύωμεν, νὰ ἀπορρίπτωμεν, νὰ ἀλλάζωμεν ἰδέας.

Ἀντικομμουνισμὸς δὲν σημαίνει κατ' ἀνάγκην ἕνα ἀγῶνα διὰ τὴν διάσωσιν ἑνὸς ὡρισμένου κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ συστήματος, ὅπως λ.χ. τοῦ «καπιταλισμοῦ» ἢ καὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ. Εἶναι ὁ ἀγὼν πρὸς διάσωσιν τῆς ἐλευθέρας κοινωνικῆς

ἐξελίξεως, ὁ ἀγὼν διὰ τὴν διασφάλισιν τοῦ δικαιώματος τῶν ἀνθρώπων νὰ διαλέγουν καὶ νὰ διαμορφώνουν ἐλευθέρως τὸ κοινωνικόν των σύστημα.

Τέλος, ὁ ἀντικομμουνισμὸς δὲν συνδέεται μὲ τὴν προάσπισιν ἑνὸς ἐντελῶς συγκεκριμένου καὶ στενῶς καθωρισμένου συστήματος διακυβερνήσεως λ.χ. τῆς ἀμερικανικῆς ἢ τῆς σουηδικῆς, τῆς βασιλευομένης, τῆς προεδρικῆς ἢ τῆς διευθυνομένης δημοκρατίας. Ἀντικομμουνιστικὸς ἀγὼν σημαίνει ἀκριβῶς ἀγὼν διὰ τὴν ἀναγνώρισιν καὶ προάσπισιν τοῦ δικαιώματος τῶν ἀτόμων καὶ τῶν ἐθνῶν νὰ ἐκλέγουν, νὰ διαμορφώνουν καὶ νὰ μεταβάλλουν τὸ σύστημα τῆς διακυβερνήσεώς των ἀναλόγως πρὸς τὰς ἀνάγκας ἢ τὰς ἐπιθυμίας των.

Μὲ ἄλλους λόγους, ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ἡ μαχητική -ἀγωνιστικὴ στάσις ἐναντίον ἐκείνων ποὺ ἀρνοῦνται τὰς βασικὰς ἀνθρωπίνους κατακτήσεις. Εἶναι ἡ ἀποφασιστικὴ καὶ θαρραλέα ἄμυνα ἐναντίον ἐκείνων ποὺ σήμερον ἐπιτίθενται διὰ νὰ καταστρέψουν αὐτὰς τὰς κατακτήσεις.

Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ὁ ἀγών, ὄχι διὰ τὴν διάσωσιν τοῦ δυτικοῦ κόσμου, ἀκριβῶς ὅπως ἦτο χθὲς ἢ εἶναι σήμερον εἰς μίαν ἀπολιθωμένην μορφήν του εἰς ἕνα συγκεκριμένον στάδιον τῆς ἐξελίξεώς του, ἀλλὰ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν θεμελιωδῶν ἀρετῶν του, ποὺ ἦσαν, εἶναι καὶ θὰ εἶναι πάντοτε, ἀξίαι αἰώνιοι καὶ ἀθάνατοι, πυρῆνες κάθε πολιτισμοῦ ἀξίου αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος. Ἡ ἄμυνα τοῦ Πολιτισμοῦ ποὺ στηρίζεται εἰς τὴν Ἐλευθερίαν καὶ εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἀνθρωπίνου ἀξίας εἶναι ἡ οὐσία τοῦ μαχομένου ἀντικομμουνισμοῦ.

7. Εἶναι «ἀντιδραστικὸς» ὁ ἀντικομμουνισμός;

Ο ἀντικομμουνισμὸς λοιπόν, βασίζεται εἰς τὰς θεμελιώδεις ἀνθρωπίνους ἀξίας καὶ ἀποβλέπει εἰς τὴν διαφύλαξίν των.

Αὐτὴ ἡ διαφύλαξις ὅμως δὲν εἶναι μία ἔννοια στατική. Ἀκριβῶς διὰ νὰ διαφυλαχθοῦν καὶ νὰ διασωθοῦν αὐταὶ αἱ ἀξίαι, πρέπει νὰ γίνωνται καθημερινῶς, πράξεις, ζωή, δρᾶσις. Πρέπει ἀκόμη, νὰ ἐπεκτείνεται ἡ ἐφαρμογή των, νὰ ὁλοκληρώνεται ἡ πραγματοποίησίς των, νὰ τελειοποιεῖται ἡ μορφή των.

Διὰ νὰ σωθῇ λ.χ. ἡ Ἐλευθερία πρέπει νὰ ὑπάρχῃ, νὰ ἐφαρμόζεται καὶ νὰ διευρύνεται συνεχῶς, μὲ τὴν υἱοθέτησιν νέων θεσμῶν ἢ μὲ τὴν ἀνανέωσιν, τὸν ἐκσυγχρονισμὸν καὶ τὴν ὁλοκλήρωσιν τῶν παλαιῶν.

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἕνας γνήσιος ἀντικομμουνιστὴς μιᾶς ἀποικίας θὰ παλέψῃ διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς χώρας του, ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῶν καρπῶν της ἀπὸ τὸν καιροφυλακτοῦντα κομμουνισμόν. Ὁ Κάστρο ἦτο πατριώτης. Δὲν ἦτο ὅμως καὶ ἀντικομμουνιστής. Ἀποτέλεσμα ἡ ἀντικειμενικὴ προδοσία τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ κουβανικοῦ λαοῦ, ἡ ἀπώλεια τῶν καρπῶν της, ἡ παράδοσις τῆς χώρας εἰς τὸν κομμουνισμόν. Ἐνῶ ὁ Μπουργκίμπα ποὺ ἦτο ὄχι μόνον πατριώτης ἀλλὰ καὶ ἀντικομμουνιστής, οἰκοδομεῖ μίαν πράγματι ἀνεξάρτητον Τυνησία. Τὰ παραδείγματα αὐτὰ ἀποδεικνύουν τὴν ἀπόλυτον ἀναγκαιότητα τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ εἰς τὴν ἐποχήν μας. Ὁ ἀντικομμουνισμὸς ἀποβλέπει ὄχι μόνον εἰς τὴν προάσπισιν καὶ διάσωσιν ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐπέκτασιν καὶ ὁλοκλήρωσιν τῶν ἀρετῶν τοῦ δυτικοῦ κόσμου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ του. Στέκεται πέρα καὶ ἐπάνω ἀπὸ τὰ μερικώτερα ταξικά, κομματικὰ ἢ ἄλλα συμφέροντα. Συνεκτικὸς κρῖκος ὅλων τῶν ἀντικομμουνιστῶν, εἶναι ἡ ἀδιάλλακτος ἀντίθεσίς των πρὸς τὸν ἀπάνθρωπον, ἀνελεύθερον κομμουνιστικὸν ὁλοκληρωτισμὸν καὶ πρὸς τὰς ἀντιδραστικὰς ἐπιδιώξεις του.

Ὁ ἀντικομμουνισμὸς περιέχει:

α) Ἕνα ἰδεολογικὸν πιστεύω.

β) Μίαν πολιτικὴν δρᾶσιν καί,

γ) Μίαν κοινωνικὴν πολιτικήν.

Ἰδεολογικὸν πιστεύω τοῦ Ἀντικομμουνισμοῦ εἶναι ἡ προσήλωσις εἰς τὴν Ἐλευθερίαν ὡς βάθρου ἑνὸς πανανθρώπινου

οὐμανιστικοῦ πολιτισμοῦ, ὡς ἐγγυήσεως τῆς εἰρήνης καὶ τῆς προόδου.

Πολιτικὴ δρᾶσις τοῦ Ἀντικομμουνισμοῦ εἶναι ὁ συνεπὴς ἀγὼν διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς, διὰ τὴν σωστὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν μαζῶν, διὰ τὴν διαφύλαξιν, ἐπέκτασιν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ἀρχῶν τοῦ δυτικοῦ τρόπου ζωῆς.

Ἡ κοινωνικὴ πολιτικὴ τοῦ Ἀντικομμουνισμοῦ τέλος, συνίσταται εἰς τὴν ἐξασφάλισιν καὶ προώθησιν τῆς κοινωνικῆς προόδου καὶ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τολμηρῶν κοινωνικῶν μέτρων, ποὺ θὰ συμβάλουν εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ καὶ εἰς τὴν ἀποτελεσματικωτέραν καταπολέμησιν τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς.

Διὰ νὰ διασωθῇ ὁ δυτικὸς κόσμος, πρέπει νὰ ἀφυπνισθῇ, καὶ νὰ κατανοήσῃ τὸ μέγεθος καὶ τὸ εἶδος τῆς ἀπειλῆς ποὺ κρέμεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, νὰ κινητοποιηθῇ, νὰ ὀργανώσῃ τὴν ἄμυνάν του, νὰ συντάξῃ τὰς δυνάμεις του, νὰ ἀξιοποιήσῃ τὰς ἀρετάς του, νὰ μειώσῃ τὰς ἀτελείας του, νὰ βελτιώσῃ τὴν λειτουργίαν του καὶ νὰ περάσῃ εἰς τὴν μεγάλην ἀντεπίθεσιν διὰ τὴν ἀνάκτησιν τοῦ ἐδάφους ποὺ ἔχασεν ἡ Ἐλευθερία. Αὐτὸ τὸ τεράστιον καὶ ὑπέροχον ἔργον ἔχει ἀναλάβει ἡ σύγχρονος θετικὴ οὐμανιστικὴ καὶ προοδευτικὴ μαχητικὴ θέσις τοῦ Ἀντικομμουνισμοῦ.

8. Ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι «ἄρνησις»;

ΣΥΧΝΑ θέτουν τὸ ἐρώτημα: Ὁ Ἀντικομμουνισμός, ὅπως ὅλα τὰ «ἀντί», δὲν εἶναι μία ἄρνησις, δηλ. κάτι τὸ «στεῖρο»; Ἡ βασικὴ ἀπάντησις ἐδόθη ἤδη μὲ ὅσα ἀνεφέρθησαν ἀνωτέρω. Δι' αὐτὸ ἀρκούμεθα νὰ τονίσωμεν ὅτι ὁ Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ἄμυνα καὶ ἐπέκτασις τῶν καλυτέρων ἰδανικῶν τοῦ ἐλευθέρου κόσμου. Ἡ ἄμυνα τῆς ζωῆς δὲν εἶναι ἄρνησις. Ἄρνησις τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ, τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Πατρίδος,

τῆς Θρησκείας, τῆς Οἰκογενείας, τῆς Ἰδιοκτησίας, τοῦ Ἀτόμου καὶ τοῦ Οὐμανισμοῦ, εἶναι ὁ κομμουνισμός, ποὺ ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐκμηδένισιν αὐτῶν τῶν ὑπερτάτων ἀξιῶν τῆς ζωῆς. Ὁ Ἀντικομμουνισμὸς ἐὰν εἶναι ἄρνησις, εἶναι μόνον ἄρνησις αὐτῆς τῆς μεγάλης ἀρνήσεως, ποὺ λέγεται κομμουνισμός. **Ὁ Ἀντικομμουνισμὸς ὡς ἄρνησις τῆς ἀρνήσεως εἶναι θέσις.**

Ὁ Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι μία θέσις διότι, ὅπως ἐξηγήσαμεν εἶναι στάσις ἐλευθερόφιλος, ἐθνική, προοδευτική, ἀντιτυραννική. Ἡ Ἀντικομμουνιστικὴ ἰδεολογία ὅμως εἶναι καὶ κάτι ἄλλο : εἶναι στάσις διεθνιστικὴ μὲ τὴν καλυτέραν ἔννοιαν τοῦ ὅρου. Πράγματι ἡ ἀπειλὴ τοῦ κομμουνισμοῦ ξεπερνᾶ τὰ παλαιὰ ἐθνικὰ πλαίσια τόσον ἀπὸ τὴν πλευρὰν τοῦ σκοποῦ, ποὺ εἶναι ἡ κοσμοκρατορία, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰν τοῦ χρησιμοποιουμένου μέσου, ποὺ εἶναι ὁ διεθνὴς κομμουνισμός. Ἐπιβάλλεται λοιπὸν ἡ κοινή, ὑπερεθνικὴ ἀντιμετώπισίς της. Ὁ πολιτισμένος κόσμος ἢ θὰ ἑνωθῇ καὶ θὰ δώσῃ τὸν πολιτισμόν του, ἢ διῃρημένος θὰ χαθῇ κάτω ἀπὸ τὰ μεθοδικὰ πλήγματα τοῦ βαρβαρικοῦ κομμουνισμοῦ. Τὸ διεθνιστικὸν αὐτὸ ἔργον τῆς συνενώσεώς του, τὸ ἔχει ἀναλάβει ὁ Ἀντικομμουνισμὸς ποὺ ἐκφράζει τὴν ἀνάγκην τῆς κοινῆς ἀντιμετωπίσεως τῆς κοινῆς ἀπειλῆς ἐναντίον τῶν ἀξιῶν ἑνὸς κοινοῦ πολιτισμοῦ.

9. Ὁ ἀντικομμουνισμὸς ὁδηγεῖ εἰς τὸν φασισμόν ;

ΕΝΑ ἀπὸ τὰ περισσότερον διαδεδομένα ἐπιχειρήματα τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας εἰς τὸν ἀγῶνα της ἐναντίον τοῦ Ἀντικομμουνισμοῦ, εἶναι ὅτι δῆθεν αὐτὸς ὁδηγεῖ μοιραίως εἰς τὸν φασισμόν.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἀντίθετος. Ὁ φασισμὸς (ἢ ἔστω ἡ ἁπλῆ δικτατορία) εἶναι ἡ τιμωρία ποὺ μοιραίως ὑφίστανται αἱ Δημοκρατίαι ἐκεῖναι ποὺ ἔδειξαν ὄχι μεγάλην αὐστηρότητα, ἀλλὰ ἀπεναντίας μεγάλην ἀνοχὴν καὶ παθητικότητα ἔναντι τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς. Ἕνα δημοκρατικὸν κράτος ποὺ κλείνει τὰ μάτια σου εἰς τὴν κομμουνιστικὴν ἀπειλήν, ποὺ παρακολουθεῖ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα τὴν διάβρωσίν του ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς, ποὺ ἀρνεῖται νὰ ἀγωνισθῆ διὰ τὴν ἐπιβίωσίν του, θὰ φθάση κάποτε ὁπωσδήποτε ἐμπρὸς εἰς τὸ ἀναπόφευκτον δίλημμα : κομμουνισμὸς ἢ φασισμὸς (ἢ ἔστω ἁπλὴ δικτατορία). Εἰς τὴν Γερμανίαν, ὁ Χίτλερ ἐπῆρε τὴν ἐξουσίαν ὅταν ὁ κομμουνισμὸς ἦτο ἕτοιμος νὰ καταβροχθίση τὴν ἀσταθῆ, χαώδη καὶ ἀναποφάσιστον Δημοκρατίαν τῆς Βαϊμάρης. Τὸ ἴδιον ἔγινεν εἰς τὴν Ἱσπανίαν μὲ τὸν Φράνκο καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν μὲ τὸν Μουσολίνι. Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ 4η Αὐγούστου ἐπεβλήθη ὅταν ἡ κυβερνητικὴ ἀστάθεια, ἡ κομματικὴ συναλλαγή, τὸ χάος καὶ ἡ μικροπολιτικὴ ἔδωσαν μίαν εὐκαιρίαν ἀνατρεπτικῆς ἐξορμήσεως εἰς τὸ ΚΚΕ καὶ ἐδημιούργησαν μίαν πραγματικὴν κομμουνιστικὴν ἀπειλὴν (αἱματηραὶ ταραχαὶ τοῦ Μαΐου 1936 εἰς Θεσσαλονίκην, σύμφωνο ΚΚΕ–Σοφούλη, κ.λ.π.). Ἐὰν λοιπὸν θέλωμεν νὰ ἀποφύγωμεν τὸ δίλημμα φασισμὸς (εἴτε ἁπλῆ ἔστω δικτατορία) ἢ κομμουνισμός, πρέπει ἐγκαίρως, ἐντόνως καὶ μεγαλοφώνως νὰ καταγγέλωμεν τὸν κομμουνισμὸν καὶ νὰ τὸν πολεμοῦμε μὲ ἀποφασιστικότητα, θάρρος καὶ συνέπειαν. Αὐτὴ ἡ τακτικὴ δὲν ὁδηγεῖ εἰς τὸν φασισμόν. Ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀφύπνισιν τῆς Δημοκρατίας, εἰς τὴν κινητοποίησιν τῶν δυνάμεων καὶ δυνατοτήτων της, εἰς τὴν μεταμόρφωσίν της ἀπὸ παθητικὴν εἰς μαχομένην. Καὶ σήμερον ἡ Δημοκρατία, ἢ θὰ εἶναι μαχομένη ἢ θὰ παύση νὰ εἶναι κἂν ἁπλῆ Δημοκρατία.

Ὁ φασισμὸς συνεπῶς, δὲν εἶναι γέννημα τοῦ Ἀντικομμουνισμοῦ, ποὺ εἶναι ἕνα ἀγωνιστικὸν κίνημα, ἀλλὰ τῆς παθητικότητος ἔναντι τοῦ κομμουνισμοῦ. Εἰς τὴν οὐσίαν του ἄλλωστε ὁ φασισμὸς εἶναι ὑποπροϊὸν τοῦ κομμουνισμοῦ μὲ τὸν ὁποῖον καὶ ἔχει ἐκπληκτικὰς ὅσον καὶ χαρακτηριστικὰς ὁμοιότητας. Εἰς τελευταίαν ἀνάλυσιν, ἡ οὐσία του εἶναι ἡ ἴδια : ἄρνησις

τοῦ δυτικοῦ οὐμανιστικοῦ πολιτισμοῦ, ἄρνησις τῆς δυτικῆς ἀντιλήψεως περὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀξίας, θεοποίησις τοῦ Κράτους, ἐξαφάνισις τοῦ ἀτόμου, προώθησις τῆς ἀμόρφου, ἀπροσώπου καὶ ἀνευθύνου μάζης, ἰδεολογικὸς δογματικὸς φανατισμός, στρατιωτικοποίησις, ἄς τὸ εἴπωμεν θαρραλέως καὶ αὐτό, ὅτι ὁ κομμουνισμὸς εἰς ὅλα αὐτὰ εἶναι κατὰ πολὺ χειρότερος ἀπὸ τὸν φασισμὸν ὁ ὁποῖος εἰς τὸ κάτω-κάτω, εἶναι καὶ ἐθνικὸς καὶ μετριοπαθέστερος τοῦ κομμουνισμοῦ ὡς ὁλοκληρωτισμὸς καὶ ἄλλωστε δὲν ὑπάρχει πλέον ὡς ἀπειλὴ κατὰ τοῦ ἐλεύθερου κόσμου.

10. Ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι φιλοκαπιταλισμός ;

Η κομμουνιστικὴ προπαγάνδα κάνει μία ταύτισιν τοῦ δυτικοῦ τρόπου ζωῆς μὲ αὐτὸ ποὺ ἀποκαλεῖ «καπιταλισμόν». Ἡ ταύτισις ὅμως εἶναι ἐντελῶς ἀπατηλή. Ἡ Ἐλευθερία δὲν ταυτίζεται μὲ ἕνα συγκεκριμένο σύστημα παραγωγῆς, δὲν συνδέεται ἀμέσως μὲ κάποιο οἰκονομικὸν ἢ κοινωνικὸν σύστημα. Ἐλευθερία εἶναι ἡ κατοχύρωσις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολίτου, ἡ παραδοχὴ τοῦ ἀνθρώπου ὡς ὑπερτάτης ἀξίας. Ἐὰν ὁ «καπιταλισμὸς» παραδέχεται αὐτὰς τὰς ἀρχάς, τότε συνυπάρχει μὲ τὴν Ἐλευθερίαν. Ἐὰν ὄχι, τότε εὑρίσκεται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς αὐτήν. Τὸ ἴδιον ἰσχύει καὶ διὰ τὸν σοσιαλισμόν, ἢ διὰ οἱουδήποτε ἄλλο οἰκονομικοπολιτικὸν σύστημα. Ἡ Δημοκρατία λ.χ. ὑπῆρξεν πρὶν ἀπὸ τὸν λεγόμενον «καπιταλισμόν», (μήπως ἡ ἀρχαία Ἑλλὰς ἦτο καπιταλιστική ;). Καὶ ὑπάρχει ἀκόμη περισσότερον τώρα, ὅταν οὐσιαστικῶς ὁ παλαιὸς «καπιταλισμὸς» ἔπαυσεν νὰ ὑφίσταται. Δημοκρατίαν ἔχουν ἡ «καπιταλιστικὴ» Ἀμερική, ἡ «σοσιαλιστικὴ» Σουηδία, ἡ προαστικὴ Ἰνδία. Κοινὸς ἐχθρὸς ὅλων αὐτῶν τῶν

Δημοκρατιῶν εἶναι ὁ κομμουνισμός. Καὶ ὁ ἀμερικανὸς καὶ ὁ σουηδὸς καὶ ὁ ἰνδὸς δημοκράτης ὀφείλει νὰ εἶναι ἀντικομμουνιστής. Εἶναι αὐτὸ φιλοκαπιταλισμός; Καὶ νὰ διατὶ εἶναι; Μήπως ἡ Δημοκρατία δὲν εἶναι ἀκριβῶς ἕνα ὅπλον τῶν ἐργαζομένων κατὰ τοῦ μεγάλου κεφαλαίου καὶ τῶν ἐκμεταλλευτικῶν του διαθέσεων, ὅπλον ποὺ τοὺς τὸ στερεῖ ὁ κομμουνισμός ;

Ὁ ἀγὼν κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ δὲν εἶναι ἀγὼν ὑπὲρ τοῦ «καπιταλισμοῦ» ποὺ ἄλλωστε χάρις ἀκριβῶς εἰς τὴν Δημοκρατίαν ὑπέστη τόσας μεταβολάς, ὥστε σήμερον, ἔπαυσεν πλέον νὰ ὑπάρχῃ μὲ τὴν κλασσικὴν τουλάχιστον μορφήν του.

Ἀπεναντίας ὁ Ἀντικομμουνισμὸς μὲ τὴν φροντίδα του διὰ τὴν πραγματοποίησίν τῶν μεταρρυθμίσεων ποὺ εἶναι ἀναγκαῖαι διὰ τὴν ἐξυγίανσιν τῶν δυτικῶν κοινωνιῶν καὶ τὴν καλυτέραν ἀπόκρουσιν τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς, ὑποβάλλων εἰς γενικὴν κριτικὴν τὴν νωθρότητα τοῦ «ἀστικοῦ» κράτους , τὰς ἐλλείψεις καὶ τὰς ἀτελείας τῆς λειτουργίας του, συμβάλλει θετικῶς εἰς τὴν μεταμόρφωσιν τῆς κοινωνίας, εἰς τὴν ταχυτέραν ἀπομάκρυνσίν της ἀπὸ τὰ ξεπερασμένα παλαιὰ καπιταλιστικὰ πλαίσια.

11. Ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι φιλοπόλεμος τάσις ;

ΑΛΛΟΣ βασικὸς ἰσχυρισμὸς τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας εἶναι ὅτι ὁ Ἀντικομμουνισμὸς ἀντιπροσωπεύει μίαν φιλοπόλεμον τάσιν. Ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτὸς ποὺ τρομάζει πολλοὺς ἀστοὺς διανοουμένους, εἶναι ἐξ' ὁλοκλήρου ψευδὴς καὶ ἀντίθετος πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Διὰ νὰ τὸ ἀποδείξωμεν ἀρκεῖ νὰ ὑπενθυμίσωμεν ὅτι εἰς τὸν β' παγκόσμιον πόλεμον δὲν μᾶς ὡδήγησεν ὁ ἀντιφασισμός, ἀλλὰ ἀπεναντίας ἡ τακτικὴ τοῦ συμβιβασμοῦ μὲ τὸν φασισμόν. Ἡ ἀνθρωποσφαγὴ τοῦ 1939–45

ἦτο μοιραῖος καρπὸς ὄχι τοῦ ἀγῶνος κατὰ τοῦ φασισμοῦ, ἀλλὰ τῆς συνθηκολογήσεως πρὸς αὐτόν. Ὁ πόλεμος ἦτο ἀποτέλεσμα ὄχι τῆς ἀποφασιστικῆς πολιτικῆς ποὺ ἐζήτει ὁ Τσῶρτσιλ, ἀλλὰ τῆς «διαλλακτικῆς» καὶ «κατευναστικῆς» πολιτικῆς ποὺ ἐφήρμοζεν ὁ «εἰρηνιστὴς» Τσάμπερλαιν. Ὁ δρόμος πρὸς τὸν β' παγκόσμιον πόλεμον ἐπέρασε ἀπὸ τὸ Μόναχον. Ἐὰν λοιπὸν θέλωμεν νὰ ἀποφύγωμεν τὸν γ' παγκόσμιον πόλεμον πρέπει πρωτίστως νὰ ἀποφύγωμεν τοὺς νέους Τσάμπερλαιν καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέψωμεν νὰ δημιουργηθῆ ἕνα νέο Μόναχο εἴτε εἰς τὸ δυτικὸ Βερολῖνο εἴτε εἰς τὸ Βιετνάμ, εἴτε ὁπουδήποτε ἀλλοῦ. Ἐκεῖνο δηλαδὴ ποὺ χρειάζεται εἶναι ὄχι ἡ προσπάθεια «καταπραΰνσεως» τοῦ ἐπιθετικοῦ κομμουνισμοῦ, ἀλλὰ τὸ ἀνελέητον ξεσκέπασμα τῶν ἰμπεριαλιστικῶν του ἐπιδιώξεων, ἡ ἐπίμονος ἀποκάλυψις τῆς φιλοπολέμου φύσεώς του, ἡ δημιουργία ἑνὸς κλίματος ἐπαγρυπνήσεως καὶ ἀποφασιστικῆς ἑτοιμότητος ἔναντι τῶν ἁρπακτικῶν προθέσεών του. Δι' αὐτό, ἡ διάσωσις τῆς εἰρήνης, δὲν εἶναι ἔργον τῶν θλιβερῶν συνοδοιπόρων, ἀλλὰ τῶν ἀντικομμουνιστῶν.

Ὁ φασισμὸς εἶναι ἐθνικιστικὸς καὶ μετριοπαθὴς κομμουνισμός. Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἀπεθνοποιημένος καὶ ἀκραῖος φασισμός.

Τὸ ἱστορικὸν γεγονὸς εἶναι ὅτι μετὰ τὸ τέλος τοῦ α' παγκοσμίου πολέμου ὑπῆρχεν ἡ δυνατότης διὰ τὴν ὁμαλὴν εἰρηνικὴν ἐπίλυσιν ὅλων τῶν διεθνῶν ἀνθρωπίνων προβλημάτων. Τὴν δυνατότητα αὐτὴν τὴν ἐματαίωσεν ὁ κομμουνισμός, ὁ ὁποῖος κατέλυσεν βιαίως τὴν νεογέννητον Ρωσικὴν Δημοκρατίαν καὶ ἐσυνέχισε τὴν προσκαίρως διακοπεῖσαν παράδοσιν τῆς ρωσικῆς ἀπολυταρχίας. Ὁ κομμουνισμὸς καὶ ἡ ἀπειλή του ἐγέννησαν τὸν φασισμὸν καὶ τελικῶς ἡ συμμαχία αὐτῶν τῶν δύο ὄψεων τοῦ ἰδίου νομίσματος αἱματοκύλησε τὸν κόσμον.

Καὶ σήμερον ὑπάρχει πάλιν ἡ δυνατότης διὰ τὴν ὁμαλὴν εἰρηνικήν, ἐπίλυσιν κάθε προβλήματος. Καὶ ὁ κομμουνισμὸς ἐμποδίζει αὐτὴ τὴν ὁμαλὴν ἱστορικήν, διεργασίαν, τὴν γενικὴν πορείαν πρὸς ἀνθρωπιστικάς, εἰρηνικὰς λύσεις. Ἀντικομμουνιστικὸς ἀγὼν λοιπόν, σημαίνει ἀγὼν διὰ τὴν πραγματικὴν εἰρη-

νικὴν συνύπαρξιν τῶν διαφόρων συστημάτων καὶ διὰ τὴν δικαίαν εἰρηνικὴν ἐπίλυσιν ὅλων τῶν τοπικῶν καὶ διεθνῶν προβλημάτων.

Δεῖγμα μιᾶς τέτοιας ἀντιμετωπίσεως τῶν διεθνῶν προβλημάτων εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπὸ τὸ 1945 ἕως τὸ 1960 ὁ δυτικὸς κόσμος παρεχώρησεν τὴν ἀνεξαρτησίαν εἰς 830 ἑκατομμύρια ἀνθρώπους. Κατὰ τὴν ἰδίαν περίοδον, ὁ κομμουνιστικὸς ἐπεκτατισμὸς ἀφήρεσεν τὴν ἀνεξαρτησίαν 700 ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Ἔτσι ἔγιναν ἐλεύθεροι οἱ σουδανοί, οἱ νιγήριοι καὶ οἱ σομαλοὶ καὶ ἔπαυσαν νὰ εἶναι ἐλεύθεροι οἱ τσέχοι, οἱ οὖγγροι, οἱ πολωνοί.

12. Χρειάζεται «νέα» καὶ «ἀνώτερη» ἰδεολογία;

ΣΥΧΝΑ ἀκούγεται ἡ ἄποψις ὅτι ἐνῶ οἱ κομμουνισταὶ ἔχουν μίαν ἑνιαίαν ἰδεολογίαν εἰς τὴν ὁποίαν πιστεύουν ἀπολύτως καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ἀγωνίζονται μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις των, ἐμεῖς οἱ ἄλλοι δὲν ἔχομεν νὰ ἀντιπαραθέσωμεν μίαν παρόμοιον ἰδεολογίαν. Καὶ γίνεται λόγος «ἐλλείψεως ἰδανικῶν», περὶ «ἰδεολογικοῦ κενοῦ», περὶ τῆς ἀμέσου ἀνάγκης νὰ εὑρεθῆ γρήγορα μία κάποια «νέα» «θετική» καὶ «ἀνωτέρα» ἰδεολογία διὰ νὰ τὴν ἀντιπαραθέσωμεν εἰς τὴν κομμουνιστικήν. Καὶ φυσικά, προσθέτουν οἱ φορεῖς αὐτῶν τῶν ἀντιλήψεων, ἡ «νέα καὶ ἀνωτέρα» ἰδεολογία ποὺ χρειαζόμεθα δὲν εἶναι ὁ ἀντικομμουνισμός, ποὺ ἁπλῶς περιορίζει τὸ ζήτημα εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τῶν ἰδεῶν ποὺ ἤδη ἔχομεν.

Εἶναι ἄραγε ὀρθαὶ αὐταὶ αἱ ἀντιλήψεις ποὺ ἐξηγοῦν τὰς ἐντυπωσιακὰς πράγματι ἐπιτυχίας τοῦ κομμουνισμοῦ μὲ τὴν ἰδεολογικήν του ἀνωτερότητα; Ὄχι, δὲν εἶναι. Καὶ ἰδοὺ διατί:

Κατὰ πρῶτον ὁ κομμουνισμὸς δὲν εἶναι κἂν πραγματικὴ ἰδεολογία. Εἶναι ἕνας προπαγανδιστικὸς μῦθος, μία ἰδεολογικὴ ἀπάτη. Κάποτε τὸν καιρὸ τοῦ Μάρξ, ὑπῆρξεν ἰδεολογία. Ἀλ-

λὰ σήμερον ὅπως εἶπε τὸ 1961 ἡ Σ. Λαμπέν: «Ὁ Χρουστσὼφ ἔχει ὀλιγώτερον σχέσιν μὲ τὸν Μάρξ ἀπὸ αὐτὴν ποὺ εἶχεν ὁ Πάπας Βοργίας μὲ τὸν Χριστόν».

Ὁ κομμουνισμὸς σήμερον εἶναι ἁπλῶς τὸ σοβιετικοῦ τύπου καθεστὼς ἢ σωστότερον τὸ ψεύτικον ἰδεολογικὸν κάλυμμα τῶν ἰμπεριαλιστικῶν κοσμοκρατορικῶν τάσεων αὐτοῦ τοῦ ὁλοκληρωτικοῦ ταξικοῦ καὶ ἐκμεταλλευτικοῦ καθεστῶτος. Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι μία φανταχτερὴ ὁρολογία ποὺ καλύπτει τὰς ἀσχέτους πρὸς αὐτὴν προσπαθείας τοῦ ρωσικοῦ καὶ κινεζικοῦ ἐπεκτατισμοῦ νὰ ἐπικρατήσουν εἰς παγκόσμιον κλίμακα. Ἡ νέα ἄρχουσα τάξις θέλει τὴν κοσμοκρατορίαν. Καὶ τὴν ἐπιδιώκει ἀδιστάκτως μὲ ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα χωρὶς νὰ δίδη πεντάρα διὰ τὸ ἀρχικὸν μαρξιστικὸν δόγμα. Αὐτὸ ἑρμηνεύεται κάθε φορὰ ἀναλόγως πρὸς τὰς συνθήκας· καὶ οἱ νέοι ἄρχοντες τῆς Ρωσίας, ὡς σύγχρονοι Προκροῦσται, τὸ παραμορφώνουν κάθε τόσον ὥστε νὰ χρησιμεύη πάντοτε ὡς ἑλκυστικὸν σκηνικόν, ὡς ἀδιαπέραστον προπέτασμα, ὡς ἀπατηλὸν περικάλυμμα τῶν ἐνεργειῶν των. Ἐὰν ἐξαπατηθῶμεν ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὡραῖον σκηνικὸν τῆς ἀνυπάρκτου «ἰδεολογίας» καὶ τὰ βάλωμε μαζί του πέφτομεν εἰς τὴν παγίδα. Πολεμοῦντες μὲ τὸν «καθαρὸν» (ἰδεολογικὸ) μαρξισμὸν καὶ χαρακτηρίζοντες τὴν σύγκρουσίν μας μὲ τὸν κομμουνισμὸν ὡς ἰδεολογικήν, τὴν παθαίνουμε σὰν τὸν Δὸν Κιχώτη ποὺ ἐξέλαβε τοὺς ἀνεμομύλους διὰ γίγαντας. Καὶ ἐνῶ ἐμεῖς θὰ μονομαχοῦμεν ἡρωϊκῶς μὲ τὰ φαντάσματα τοῦ Μάρξ καὶ τοῦ Ἔνκελς καὶ θὰ κατατροπώνωμεν τὰ σκιάχτρα τῶν πεθαμένων ἰδεῶν τους, ὁ ὁλοζώντανος ὑποκριτικὸς καὶ παμπόνηρος σύγχρονος κομμουνισμὸς θὰ ἐργάζεται ἀνενόχλητος εἰς ἄλλους πολὺ πλέον ἐπιγείους τομεῖς καὶ μὲ ρεαλιστικώτατους ἑλιγμοὺς θὰ προχωρῆ, θὰ ἕρπη ἢ θὰ ἐξορμᾶ πρὸς τὴν ἐξουσίαν. Θεωροῦντες τὸν κομμουνισμὸν «ἰδεολογία» καὶ μάλιστα ὡς «ὑψηλὴν» ἰδεολογίαν, πέφτομεν εἰς μίαν θανάσιμον παγίδα. Καὶ ταυτοχρόνως τοῦ δίδομεν καὶ μίαν ἀξίαν ποὺ εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν τὴν ἔχει.

Ὁ κομμουνισμὸς δὲν εἶναι ἰδεολογία. Εἶναι μόνον ἕνας θαυμασίως συγκροτημένος προπαγανδιστικὸς μῦθος, κατασκευασμένος συμφώνως πρὸς ὅλα τὰ δεδομένα τῆς συγχρόνου

ψυχοπολιτικῆς διὰ νὰ διεισδύη εἰς τὰς μάζας, νὰ τὰς προσελκύη καὶ νὰ τὰς φανατίζη. Εἶναι μόνον μία τεχνολογία καταλήψεως, διατηρήσεως καὶ ἐπεκτάσεως τῆς ἐξουσίας.

Ὁ σύγχρονος κομμουνισμὸς εἶναι μία πολεμικὴ τεχνική. Περιέχει μίαν μακρόπνοον στρατηγικὴν καὶ μία εὐέλικτον τακτικὴν ἀδέσμευτον ἀπὸ κάθε ἀρχήν, ἕνα τεράστιον μηχανισμόν, μίαν ἐκπληκτικὴν ὀργάνωσιν καὶ μίαν ἀσταμάτητον δρᾶσιν. Ὅλα αὐτὰ καλύπτονται ἀπὸ ἕνα προπέτασμα δῆθεν ἰδεῶν. Διὰ νὰ πολεμήσωμεν τὸν κομμουνισμὸν πρέπει νὰ διεισδύσωμεν πίσω ἀπὸ αὐτὸ τὸ προπέτασμα. Ἐὰν δὲ τὸ κατορθώσωμεν καὶ σκιαμαχοῦμεν μὲ τὰς ἰδέας του, τότε ἀλλοίμονόν μας.

Ὁ πόλεμος ποὺ μᾶς κάνει ὁ κομμουνισμὸς εἶναι προπαγανδιστικός, ψυχολογικός, πολιτικός, οἰκονομικὸς καὶ ὅτι ἄλλο θέλετε, μόνον ἰδεολογικὸς (μὲ τὴν πραγματικὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου) δὲν εἶναι.

Συνεπῶς, ἡ ἀντιμετώπισίς του δὲν εἶναι θέμα «ἰδεολογικοῦ ἐξοπλισμοῦ». Εἶναι καθαρὰ θέμα τεχνικόν, ὀργανωτικόν. Εἶναι θέμα μέσων. Εἶναι θέμα προπαγάνδας. Εἶναι θέμα στρατηγικῆς καὶ τακτικῆς. Εἶναι θέμα συγκεκριμένων μέτρων. Καὶ ἐπάνω ἀπὸ ὅλα, εἶναι θέμα εἰδικῶν ποὺ κατανοοῦν τὸ ζήτημα καὶ βλέπουν τὸν κομμουνισμὸν ὅπως πράγματι εἶναι καὶ ὄχι ὅπως ἐμφανίζεται. Μὲ ἄλλα λόγια τὸ ζήτημα δὲν εἶναι νὰ ἀποκτήση ἡ Δύσις «νέας» ἰδέας, ποὺ ἄλλωστε εἰς τὸν ἐλεύθερο κόσμον οὔτε ἐφευρίσκονται, οὔτε ἐπιβάλλονται αὐθαιρέτως. Εἶναι νὰ ἀφυπνισθῆ, νὰ ἴδη τὴν οὐσίαν καὶ τὴν φύσιν τῆς ἀπειλῆς, νὰ κινητοποιηθῆ καὶ νὰ δώση τὴν μάχην της.

Διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν, τῆς ἀρκοῦν καὶ αἱ ἰδέαι ποὺ ἔχει. Ἀρκεῖ νὰ τὰς διαδίδη, νὰ τὰς ἀξιοποιήση, νὰ τὰς χρησιμοποιήση. Καὶ αὐτὸ εἶναι καθαρῶς ζήτημα Προπαγάνδας. Αὐτὴν τὴν ἀφύπνισιν, τὴν μαχητικοποίησιν, τὴν πρακτικὴν δραστηριοποίησιν τῆς Δύσεως δὲν θὰ τὴν δώση ἡ μεταφυσικὴ καὶ βυζαντινολόγος ἀναζήτησις «νέων» ἰδεῶν. Θὰ τῆς τὴν δώση μόνον ὁ πρακτικός, ρεαλιστικός, μαχητικὸς Ἀντικομμουνισμός.

Ὁ ἐλεύθερος κόσμος δὲν πάσχει ἀπὸ ἔλλειψιν ἰδανικῶν. Ἡ ἀσθένειά του δὲν εἶναι ἡ ἔλλειψις ἰδεῶν. Εἶναι ἀκριβῶς ἡ

ὑπερβολικὴ προσήλωσις εἰς ἰδεολογικὰ καλούπια εἰς ἀφηρημένας ἀρχὰς ποὺ τὸν καθιστοῦν ἀνίκανον δι' ἔντονον πρακτικὴν δρᾶσιν, διὰ ζωντανὴν μάχην ἢ δι' ἑλιγμούς. Τὴν προσγείωσιν αὐτήν, τὴν ρεαλιστικὴν ἀπολύτρωσιν ἀπὸ τὰ ξεπερασμένα πλέον πλαίσια ἑνὸς κλασσικοῦ «καθαρολόγου» προπολεμικοῦ φιλελευθερισμοῦ, τὸν φέρνει εἰς τὴν Δύσιν μόνον ὁ φωτισμένος 'Αντικομμουνισμὸς–τὸ μέγα μήνυμα διὰ τὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα.

Ἄλλωστε ἡ «ἀνωτέρα ἰδεολογία» ποὺ ζητοῦν ὅσοι κάνουν ἐσφαλμένην διάγνωσιν τῆς συγχρόνου καταστάσεως ὑπάρχει. Ἡ Δύσις στηρίζει τὴν ζωὴν καὶ τὸν πολιτισμόν της εἰς ἰδέας ἀσυγκρίτως ἀνωτέρας ἀπὸ τὰς κομμουνιστικάς. Μήπως δὲν ὑπερέχει συντριπτικῶς ἡ ἰδέα τῆς 'Ελευθερίας ἔναντι τῆς τυραννίας ; Ἡ ἰδέα τῆς ὑπευθύνου προσωπικότητος δὲν ὑπερέχει ἀπὸ ἐκείνην τῆς ἀμόρφου μάζης ; Ἡ ἐλευθέρα σκέψις δὲν εἶναι ἀνωτέρα ἀπὸ τὸ Μαρξιστικὸν Δόγμα ; Τὸ δικαίωμα τῆς ἐρεύνης δὲν συντρίβει τὴν ἐπιβολὴν τῆς «αὐθεντίας» ; Ἡ ἠθικὴ δὲν εἶναι ἀνωτέρα ἀπὸ τὸν κυνισμόν ; Τὸ ἰδεῶδες τῆς ἐθνικῆς 'Ανεξαρτησίας δὲν εἶναι ὑψηλότερον ἀπὸ ἐκεῖνο τῆς Κοσμοκρατορίας ; Νὰ λοιπὸν ποὺ ἡ Δύσις ἔχει μίαν ἰδεολογίαν συντριπτικῶς ἀνωτέραν ἀπὸ τὴν κομμουνιστικήν.

Αὐτὸ φαίνεται ὁλοκάθαρα καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ κομμουνισμὸς δὲν τολμᾶ νὰ πολεμήσῃ ἀνοιχτὰ τὰ ἰδανικὰ τῆς Δύσεως, τὴν καταστροφὴν τῶν ὁποίων ἐπιδιώκει. Καὶ ὄχι μόνον δὲν τὰ πολεμᾶ ἀνοιχτά, ἀλλὰ καὶ τὰ οἰκειοποιεῖται προπαγανδιστικῶς.

'Ενῶ θέλει τὴν «δικτατορία τοῦ προλεταριάτου» ὁμιλεῖ συνεχῶς διὰ Δημοκρατία.

Καὶ ἐνῶ καταργεῖ κάθε δικαίωμα δὲν παύει νὰ ὁμιλῇ διὰ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολίτου.

Ἡ τακτικὴ τοῦ κομμουνισμοῦ δὲν εἶναι μία ἀπόδειξις τῆς ὑπεροχῆς τῆς δυτικῆς ἰδεολογίας ἔναντι τῆς ἰδικῆς του ; 'Εὰν αὐτὴ ἡ ἰδεολογία χάνει ἔδαφος τοῦτο δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν ἀνύπαρκτον κατωτερότητά της, ἀλλὰ εἰς τὴν μὴ ἀγωνιστικὴν ἀξιοποίησίν της, εἰς τὴν ἔλλειψιν προγραμματισμένης–συντονισμένης–δυναμικῆς προπαγάνδας. Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχῃς ἀνω-

τέρας ἰδέας. Πρέπει καὶ νὰ τὰς χρησιμοποιῇς ὡς ὅπλα, νὰ τὰς διαδίδῃς εἰς τὰς μάζας νὰ τὰς στέλνῃς ὡς πυραύλους εἰς τὰ κεφάλια τῶν ἐχθρῶν σου. Αὐτὴν τὴν «στράτευσι» τῶν ἀνωτέρων ἰδεῶν ποὺ ἤδη διαθέτομεν τὴν πραγματοποιεῖ ὁ ἀγωνιστικὸς Ἀντικομμουνισμός.

Δι᾽ αὐτὸ ὁ Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ἡ μόνη ἄμεσος ἰδεολογικὴ ἀνάγκη τῆς Δύσεως.

13. Ὁρισμὸς τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ.

ΤΟ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ὁ Ἀντικομμουνισμὸς ἀποτελεῖ μία θετικὴ ἰδεολογικὴν στάσιν μὲ οὐσίαν της τὸν ἀνειρήνευτον ἀγῶνα διὰ τὴν ὑπεράσπισιν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ δυτικοῦ Οὑμανιστικοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι μία βαθύτατα ἐλευθερόφιλος καὶ ἀγωνιστικὴ ἰδεολογικὴ στάσις, ποὺ συμπυκνώνει καὶ ἐκφράζει ὅλας τὰς βασικὰς ἀξίας τῆς Δύσεως καὶ μάχεται ἐμπράκτως δι᾽ αὐτάς. Εἶναι ἡ ἰδεολογία ὄχι τῶν «σνόμπ», τοῦ θεωρητικοῦ φιλελευθερισμοῦ καὶ τῶν ἀπὸ καθέδρας «δημοκρατῶν», ἀλλὰ τῶν μαχομένων ἀνθρωπιστῶν.

Ὁ Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ἡ θεωρία τῆς Μαχομένης Ἐλευθερίας, τῆς μόνης ποὺ ἠμπορεῖ νὰ ἐπιζήσῃ. Ἐὰν συνοψίζαμεν τὰς ἰδέας τοῦ Ἀντικομμουνισμοῦ εἰς ἕνα Ἀντικομμουνιστικὸν Μανιφέστον, αὐτὸ θὰ περιεῖχε ὅλας τὰς ἀρχὰς διὰ τὰς ὁποίας ἀξίζει νὰ ζῇ ἕνας πραγματικὸς ἄνθρωπος. Ἐλευθερία, Ἔθνος, Προσωπικότης, Ἀνθρωπισμός.

Εἶμαι ἀντικομμουνιστής, σημαίνει ἀνησυχῶ διὰ τὴν τύχην τῆς Ἐλευθερίας, τοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τοῦ Ἀνθρώπου.

Εἶμαι ἀντικομμουνιστὴς θὰ πῇ ὅτι ἀντὶ νὰ διακηρύσσω θεωρητικῶς καὶ ἀνωφελῶς τὴν στεῖραν «πίστιν» μου εἰς τὴν ἀφηρημένην Ἐλευθερίαν ἀγωνίζομαι διὰ νὰ τὴν διασώσω καὶ νὰ τὴν συγχρονίσω.

Βεβαίως αὐτὰ δὲν σημαίνουν καθόλου τὴν ἄρνησιν κάθε νέας ἰδεολογίας ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὴν Δύσιν.

Δὲν εἴμεθα κατὰ τῆς σφυρηλατήσεως νέων ἰδεῶν. Κάθε ἄλλο. Ὑπογραμμίζομεν ὅμως τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἐμφάνισις νέας ἰδεολογίας δὲν ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν καταπολέμησιν τοῦ κομμουνισμοῦ.

14. Ὁ ἀγώνας τῶν ἀντικομμουνιστῶν.

Ὁ ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ συναντᾶ μεγάλα ἐμπόδια, προσκόπτει εἰς ποικίλας ἀντιδράσεις, προσκρούει εἰς τὴν ἄγνοιαν, τὴν ἀφέλειαν, τὴν μικροπολιτικήν, τὴν δειλίαν, τὴν ἀπάθειαν, τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ ἀστικοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀστικοῦ κράτους. Ἐμπρὸς εἰς τὸν μαχόμενον ἀντικομμουνιστὴν ὀρθώνονται πολλὰ φράγματα:

—Ὁ δειλὸς ποὺ ὑποκύπτει εἰς τὴν κομμουνιστικὴν πίεσιν ἀπὸ φόβον, πιστεύων τὴν θεωρίαν τῆς «πισινῆς» ποὺ ποτὲ δὲν σώζει.

—Ὁ ἀφελής, ποὺ ὑποκύπτει εἰς τὴν κομμουνιστικὴν πίεσιν καὶ καλοκαγαθίαν, ἀπὸ εὐπιστίαν καὶ κυρίως ἀπὸ βαθυτάτην ἄγνοιαν.

—Ὁ ὑπολογιστής, ποὺ κερδοσκοπεῖ μέσα εἰς τὴν πολύπλοκον σημερινὴν πολιτικὴν κατάστασιν, μὲ γνώμονα τὸ στενὸν συμφέρον του.

—Ὁ ἀδιάφορος ἀστός, ποὺ ὁδηγεῖται ἀπὸ τὸ δόγμα «μετὰ ἀπὸ ἐμὲ» ἂς ἔλθη ὁ κατακλυσμός.

—Ὁ ξεπερασμένος, ἀπροσγείωτος παλαιοῦ τύπου, «φιλελεύθερος» ἀστός, ποὺ ζεῖ εἰς τὴν μακάριαν προπολεμικὴν ἐποχὴν καὶ ἀναπαύεται εἰς ἕνα κόσμον ἀφηρημένων ἀπολύτων ἰδεῶν μιᾶς δῆθεν ἀπολύτου Δημοκρατίας.

—Ὁ σνόμπ ποὺ ἀριστερίζει ἀπὸ μόδαν καὶ παριστάνει τὸν «ὑπεράνω προκαταλήψεων», χάριν ἐπιδείξεως μιᾶς ἀνυπάρκτου πνευματικῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ σαλονιοῦ.

Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ τὰ φράγματα καὶ ἄλλα πολλά, δὲν εἶναι καθόλου ἀξεπέραστα. Ὁ μαχόμενος ἀντικομμουνιστὴς ἠμπορεῖ νὰ τὰ συντρίψη ἢ νὰ τὰ ὑπερπηδήση. Ἀρκεῖ χωρὶς φόβον ἀλλὰ μὲ φλογερὸν πάθος νὰ βροντοφωνάξη :

«Ναὶ εἶμαι ἀντικομμουνιστής».

Καὶ θεωρῶν αὐτὸν τὸν χαρακτηρισμόν του ὡς τίτλον τιμῆς, νὰ δώση τὸ εἶναι του ὡς σταυροφόρος τῶν ἱερωτέρων ἰδεῶν εἰς τὸν ὑπέρτατον ἀγῶνα διὰ τὴν σωτηρίαν, τὸν ἐκσυγχρονισμὸν καὶ τὴν βελτίωσιν τοῦ οὐμανιστικοῦ μας πολιτισμοῦ.

Ὁ τίτλος τοῦ ἀντικομμουνιστοῦ εἶναι τίτλος τιμῆς πολὺ ἀνώτερος ἀπὸ τὸν προπολεμικὸν τίτλον τοῦ ἀντιφασίστα καὶ τοῦ ἀντιναζιστή.

Ὁ ἀντικομμουνιστὴς εἶναι ὁ πρωτοπόρος ἀγωνιστής, ὁ σταυροφόρος τῶν εὐγενεστέρων ἰδανικῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀπὸ τὸν ἰδικόν του ἀγῶνα ἐξαρτῶνται τὰ πεπρωμένα ὅλων τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς.

15. Ἀντικομμουνιστής.

ΑΚΟΥΜΕ «ἀντικομμουνισμὸς» καὶ κοιτᾶμε καχύποπτα. Μᾶς λένε «ἀντικομμουνιστὴς» καὶ κουμπωνόμαστε. Μᾶς δείχνουν ἕνα «ἀντικομμουνιστικὸ» κείμενο καὶ λέμε «προπαγάνδα» !

Οἱ κομμουνισταί, οἱ φίλοι τους καὶ οἱ θεληματικὰ ἢ ἀθέλητα βοηθοί τους τὸ κατάφεραν. Μᾶς ἔκαναν νὰ ταυτίσουμε

τὸν «ἀντικομμουνισμὸ» μὲ κάτι κακό, ἀντιδραστικὸ ἢ ὕποπτο. Σ' αὐτὸ βέβαια τοὺς ἐνίσχυσε καὶ ἡ κακὴ χρῆσις τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ, καθὼς καὶ ὁ κακός, ὁ ἀντιδραστικός, ὁ μὴ φωτισμένος ἀντικομμουνισμός.

Εἶναι ἡ κατάχρησις ποὺ ἔφθειρε τὴν χρῆσι.

Αὐτὴ ἡ ἀρνητικὴ χρῆσις τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ, μπέρδεψε τὰ ὅρια ἀνάμεσα στὸν ἀντικομμουνισμὸ καὶ στὸν ἀκραῖο συντηρητισμὸ καὶ ταύτισε τὸν πρῶτο μὲ τὸν ἀπόλυτο κονφορμισμό.

Ὁ ἀντικομμουνισμὸς ὑπέστη πολλά, ἀπὸ πολλούς. Τὸν ὕψωσαν πρόχειρο λάβαρό τους, κόμματα, παρατάξεις καὶ πολιτικοὶ ποὺ στὴν πραγματικότητα, ἄμεσα ἢ ἔμμεσα ἔθρεψαν τὸν κομμουνισμὸ ἢ καὶ συνεργάσθησαν μαζί του. Τὸν μεταχειρίστηκαν γιὰ κράχτη πολλοὶ καιροσκόποι ἢ καὶ ἁπλοὶ κερδοσκόποι. Διασαλπίσθηκε ἀπὸ ἀνθρώπους τόσο στείρους, τόσο ἰδιοτελεῖς ἢ τόσο φθαρμένους, ὥστε συνδέθηκε μὲ ὑποκειμενικὰ ὠφέλη καὶ προσωπικὲς ἐπιδιώξεις.

Κομμουνισταί, συνοδοιπόροι, ἐθελοτυφλῆτες φιλελεύθεροι ἀλλὰ ἐπίσης καιροσκόποι καὶ κερδοσκόποι τῆς πολιτικῆς, ἀριστεροὶ ἀλλὰ καὶ κραυγαλέοι «ἀντικομμουνισταὶ» τῆς κακῆς ὥρας, κατώρθωσαν νὰ νοθεύσουν τὸν σωστὸ τὸν φωτισμένο ἀντικομμουνισμό. Καὶ ἔτσι, πέτυχαν νὰ ἐμφανίσουν αὐτὴν τὴν ἀντίδρασι ὑγείας στὴ νόσο ποὺ λέγεται κομμουνισμός, σὰν ἐμπόρευμα ποὺ διοχετεύεται στὴν ἀγορὰ γιὰ λόγους συμφέροντος.

Καὶ ὅμως, δὲν εἶναι ἔτσι. Γιατί, ἂν τὸ Ἔθνος, ἡ Πατρίδα, ἡ Ἐλευθερία, ἡ Πρόοδος, ὁ Χριστιανισμός, ἡ Δύσις, ὁ Ἄνθρωπος, ὁ Θεός, εἶναι ἀξίες αἰώνιες, τότε ὁ κομμουνισμὸς ποὺ τὶς ἀρνεῖται καὶ τὶς καταστρέφει εἶναι ἡ Μεγίστη Ἄρνησις. Καὶ ἡ ἀντιμετώπισις αὐτῆς τῆς Ἀρνήσεως, δηλαδὴ ὁ Ἀντικομμουνισμός, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι οὔτε «στεῖρος», οὔτε «ἀρνητικός», οὔτε «ἀντιδραστικὸς» οὔτε ὑπόθεσις προσωπικοῦ συμφέροντος.

Ὅποιος ἀγαπᾶ τὴν Πατρίδα. Ὅποιος λατρεύει τὴν Ἐλευθερία. Ὅποιος νοιώθει σεβασμὸ στὸν Ἄνθρωπο. Ὅποιος πι-

στεύει στὸν Θεό, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι «ἀντικομμουνιστής». Καὶ ὁ ἀντικομμουνισμός του αὐτός, εἶναι ἔκφρασις φιλοπατρίας, ἐκδήλωσις ἐλευθεροφιλίας, τάσις ἀνθρωπιστική, ἄμυνα τῆς Πίστεως. Μ' ἄλλα λόγια εἶναι ἀντικομμουνισμὸς φωτισμένος, συνειδητός, θετικός. Εἶναι μαχητικὴ μετουσίωσις ἑνὸς πάθους γιὰ πρόοδο, γιὰ προκοπή, γιὰ ἀνέλιξι.

Ὅταν δοῦμε τὸν ἀντικομμουνισμὸ ἀπ' αὐτήν, τὴν μόνην ὀρθὴ σκοπιά, τότε ἡ θολούρα διαλύεται, ἡ ὁμίχλη σκορπᾶ καὶ ἡ σύγχυσις σταματᾶ. Τότε, ὁ Ἀντικομμουνισμὸς ἀναδύεται σὰν Ἰδέα θετική: ἐθνική, πατριωτική, ἐλευθερόφιλη, οὑμανιστική, χριστιανικὴ καὶ προοδευτική. Γιατί, τότε καὶ μόνον τότε, ὁ Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ἀληθινός.

Ἀρκετὲς φορὲς ἡ πρόσφατη Ἱστορία, διέλυσε τὰ σκότη καὶ μᾶς ἔδειξε κάτω ἀπὸ τὸ δικαιωτικὸ φῶς της αὐτὸν τὸν ἀληθινὸ Ἀντικομμουνισμό.

Μᾶς τὸν ἔδειξε στὰ ὁδοφράγματα τῶν ὑπέροχων Μαγυάρων τοῦ 56. Στὴν ξεσηκωμένη Βαρσοβία. Στὸ φλεγόμενο Πόζναν. Στὴν ἀπίθανη πορεία τῶν Κοζάκων. Στὸ ἡρωϊκὸ ἐκεῖνο ξέσπασμα τῆς ἐργατιᾶς, τοῦ ἀνατολικοῦ Βερολίνου. Στὴν μέχρις ἐσχάτων ἀντίστασι τῶν Θιβετιανῶν.

Μᾶς τὸν ἔδειξε μὲ τὶς γυναῖκες τῆς Νόβα — Χότα, μὲ τοὺς κομσομάλους ποὺ πέθαναν ὡς τὸν ἕνα, στὴν καιομένη Ταμὶρ — Ταοὺ τὸ 60, μὲ τὴν ὁμοψυχία Τῶν τσεχοσλοβάκων τοῦ 68.

Τὸν ἀληθινὸ Ἀντικομμουνισμὸ μᾶς φώτισαν οἱ φλόγες ποὺ κατέτρωγαν τὸ ἐθνικὸ κορμὶ τοῦ Γιὰν Πάλατς. Μᾶς τὸν ἀποκάλυψαν τὰ ἔργα ἑνὸς Πάστερνακ, ἑνὸς Ντῆρν, ἑνὸς Φάστ. Μᾶς τὸν ἐπιβεβαίωσαν μὲ τὸ μαρτύριό τους ἕνας Ντάνιελ, ἕνας Συνάφσκι, ἢ μὲ τὶς αὐτοκτονίες τους, ἕνας Μαγιακόφσκι, ἕνας Γιεσένιν, ἕνας Φαντέγιεφ.

Ἀγάπη στὴ γῆ ποὺ μᾶς γέννησε. Ἀγάπη στὴν οἰκογένεια ποὺ μᾶς ἀνάθρεψε. Ἀγάπη στὶς παραδόσεις ποὺ μᾶς ὡδήγησαν. Ἀγάπη στὸν ἄνθρωπο σὰν προσωπικὴ ὑπόστασι καὶ σὰν ἀνεπανάληπτη στὴν ἀτομικότητά της, ἅγια. Ἀγάπη στὸν ἑαυτό μας ποὺ κρύβει κάποια σπίθα θεϊκή. Ἀγάπη στὴ γνήσια πρόοδο. Ἀγάπη στοὺς αἰώνιους ἔρωτες τοῦ ἀνθρώπου: τὴν ἐλευθερία, τὴν τιμή, τὴν ἀξιοπρέπεια. Ἀγάπη στὸ

Θεό. Αὐτὲς οἱ ἀγάπες, ὅλες μαζί, συνθέτουν τὴν ἀντίστασι στὸ μῖσος ποὺ λέγεται κομμουνισμός, δηλαδὴ συνθέτουν τὴν ἡρωϊκὴ στάσι ποὺ λέγεται Ἀντικομμουνισμός.

Ὑπάρχει ἕνας ἀντικομμουνισμὸς ἔμφυτος ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν φύσι τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ὑπάρχει καὶ ἕνας ἀντικομμουνισμὸς ἐπίκτητος, προϊὸν ἐμπειρίας πικρῆς, ἰδεολογικῆς ἀναζητήσεως, ὡρίμου κρίσεως καὶ σωστῆς συγκρίσεως. Ὁ πρῶτος εἶναι ἀντικομμουνισμὸς αὐτόματος, ἐνστικτώδης. Ὁ δεύτερος εἶναι ἑκούσιος συνειδητός. Ὁ πρῶτος εἶναι ψυχορμητικός. Ὁ δεύτερος ὑπεύθυνος.

Ὁ ἔμφυτος ἀντικομμουνισμὸς μένει ὑγιὴς καὶ ἀποβαίνει ὠφέλιμος, μόνον ἂν μετουσιωθῇ σὲ φωτισμένον. Ἡ «φύσις», πρέπει νὰ καταστῇ «θέσις». Ἀλλοιῶς, ἐνεδρεύει ἡ ἀπειλὴ τοῦ ξεστρατίσματος πρὸς ἄγονες περιοχές.

Ὁ φωτισμένος ἀντικομμουνιστὴς δὲν γίνεται εὔκολα ἀνεκτὸς στὶς καλοζωϊστικὲς ἀστικὲς κοινωνίες. Ὁ ἀστὸς θέλει τὴν ἡσυχία του. Τὶς «μπίζνες» στὴν καλή του χώνεψι, τὸ ποῦρο του. Ὁ ἀντικομμουνιστὴς ποὺ τοῦ λέει ὅτι κάθεται σ' ἕνα ἡφαίστειο, τοῦ ἀναστατώνει τὴν πέψι. Ἐπισημαίνωντας τὴν ἀπειλή, τὸν ἐνοχλεῖ. Καὶ καλώντας σὲ ἀγῶνα, τὸν δυσαρεστεῖ. Οἱ μάντεις κακῶν δὲν ἀκούωνται ποτὲ εὐχάριστα Ὁ ἀστὸς προτιμᾷ ἐκείνους ποὺ τοῦ λένε ὅτι ἡ κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ εἶναι «ἐφεύρεσις τῆς δεξιᾶς». Ὅτι ὁ κομμουνισμὸς «ξεπεράστηκε» καὶ ἄρα δὲν ἀποτελεῖ πιὰ κίνδυνο. Ὅτι οἱ ἀντικομμουνισταὶ εἴτε εἶναι «ἐπιχειρηματίαι», εἴτε πάσχουν ἀπὸ «ὑστερία». Ὅτι «δὲν ὑπάρχει ἐχθρὸς ἀπὸ τὰ ἀριστερά». Ὅτι τέλος πάντων ὅλα πᾶνε καλὰ καὶ ζοῦμε στὸν ἀσφαλέστερο ἀπὸ ὅλους τοὺς δυνατοὺς ἀσφαλεῖς κόσμους.

Ὅμως ὁ ἀντικομμουνιστὴς δὲν θέλει νὰ εἶναι εὐχάριστος. Ἀληθινὸς θέλει νὰ εἶναι. Δὲν εἶναι διακοσμητὴς τῆς ζωῆς. Εἶναι στρατιώτης της. Καὶ οἱ στρατιῶτες δὲν διέπονται παρὰ ἀπὸ ἕνα μόνον αἴσθημα Τὸ αἴσθημα τοῦ καθήκοντος. Γι' αὐτὸ καὶ Νικοῦν.

Ο ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ὅπως τόσες ἄλλες ἀξίες, ἔτσι καὶ ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶχε μοῖρα σκληρὴ στὴν Ἑλλάδα. Ποιὸς νὰ κατανοήσῃ ἐδῶ προεπαναστατικὰ τὴν ἀνάγκη γιὰ ἕνα φωτισμένο ἀντικομμουνισμό; Ποιὸς νὰ «συλλάβῃ» τὴν προοδευτικὴ οὐσία ἑνὸς τέτοιου ἀντικομμουνισμοῦ–ἀντικομφορμιστικοῦ, συγχρονισμένου, συνειδητοῦ; Ποιὸς νὰ βοηθήσῃ τὴν ἀνάπτυξι ἑνὸς ἀντικομμουνισμοῦ, ποὺ θὰ ἦταν προϊὸν ὄχι ἀγνοίας, ἀλλὰ γνώσεως, ὄχι ἀντιδράσεως ἀλλὰ ἀληθινῆς προοδευτικότητος; Ποιὸς στὴν προεπαναστατικὴ Ἑλλάδα ν' ἀνεχθῆ ἀντικομμουνισμὸ ποὺ δὲ θὰ ἔμενε προκομμουνισμὸς ἀλλὰ θὰ ἦταν μετακομμουνισμός;

Τὸ προεπαναστατικὸ Ἑλληνικὸ Κράτος, δὲν μπόρεσε νὰ κατανοήσῃ σωστὰ τὸ φαινόμενο τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ νὰ τὸ ἀντιμετωπίσῃ σὰν σύνθετο κοινωνικοοικονομικὸ ἰδεολογικὸ–πολιτικὸ–ψυχολογικὸ καὶ δυναμικὸ ποὺ εἶναι. Εἶδε μόνο, κοντόφθαλμα, τὴν τελευταία μορφὴ καὶ ἐκδήλωσί του τὴν δυναμική–ἀνατρεπτική–συνωμοτική. Καὶ νόμισε πὼς «ἐξάντλησε» τὸ μέγα θέμα μὲ μέτρα διοικητικά!

Ἔτσι ξεκίνησε ἀπὸ τὸν Ἐλευθέριο Βενιζέλο μὲ τὸν «περὶ ἰδιωνύμου» νόμο του. Ἀντίληψις τοῦ φαινομένου ἐντελῶς «ἐξωτερική» ὑπαγόρευσε αὐτὸν τὸν νόμον. Ὄχι σύλληψις τῶν ριζικῶν αἰτίων ποὺ τὸ παρῆγαν. Ἔτσι διόλου δὲν πρόλαβε ὁ «νόμος» καὶ ἡ ἐπιβολή του τὸ φούντωμα τοῦ κομμουνισμοῦ ἀπὸ τὸ 1932 οὔτε βέβαια ἀπέκλεισε τὸ πύργωμα «λαϊκοῦ μετώπου» τὸ 1936.

Ἀπὸ τὸ 1942 ἕως τὸ 1949 ἡ χώρα γνώρισε τὸν κομμουνισμό, σὰν εὐρείας ἐκτάσεως καὶ ὀργανώσεως ἔνοπλη βία. Φυσικὸ ἦταν νὰ τὸν πολεμήσῃ μὲ ἀνάλογα μέσα–στρατιωτικά, ἀστυνομικά, δυναμικά. Αὐτά, κατ' ἀνάγκη, δὲν ἀντίκρυζαν τὶς «πηγὲς παραγωγῆς» τοῦ κομμουνισμοῦ παρὰ μόνον τὶς ἐξαπατημένες ἔνοπλες μάζες του. Τὰ δυναμικὰ μέσα εἶναι πάντα κατασταλτικὰ τῶν ἐκδηλώσεων, ὄχι θεραπευτικὰ τῆς αἰτίας.

Οἱ τρεῖς ἔνοπλες ἐξεγέρσεις τοῦ κομμουνισμοῦ, μέσα στὴ δεκαετία 1940–1950 «ἐνίσχυσαν ὅπως ἦταν ἑπόμενο καὶ καθιέ-

ρωσαν τὴν «ἀστυνομικὴ ἀντίληψι» ποὺ εἶχε–γιατὶ μόνον αὐτὴν μποροῦσε νἄχη–ἀνέκαθεν, ὁ ὑπανάπτυκτος πολιτικός μας κόσμος καὶ ἡ γενικωτέρα καθυστερημένη κοινωνία μας γιὰ τὸν κομμουνισμό. Ἡ «ἰθύνουσα τάξις» ἀνίκανη γιὰ ὁποιαδήποτε σοβαρὴ προσπάθεια ποὺ θ' ἄγγιζε τὶς ρίζες ὁποιουδήποτε προβλήματος τῆς κοινωνίας μας, «ἐξεχώρησε» ὁριστικὰ τὸ θέμα «κομμουνισμός» στὸν Στρατὸ καὶ στὰ Σώματα Ἀσφαλείας καὶ ... «ἡσύχασε»! Αὐτοὶ ἦσαν κατὰ τὴν γνώμη της οἱ ἀποκλειστικοὶ «ἁρμόδιοι».

Ἀπὸ τὸ 1950 ὅμως μετὰ τὴν στρατιωτικὴ ἧττα του ὁ κομμουνισμὸς μεταβάλλει ριζικὰ τακτική. Συνεχίζει τὸν πόλεμο του ἀλλ' ἀπὸ στρατιωτικὸ τὸ μετατρέπει ἀνοίγοντας μέτωπο στὴν «ἰδεολογία» στὸν συνδικαλισμὸ στὸ οἰκονομικὸ–κοινωνικὸ πεδίο, στὴν πνευματικὴ καλλιτεχνικὴ ζωὴ στὴν νεολαία, στὴν παιδεία παντοῦ. Μέσα τοῦ νέου πολέμου εἶναι ὄχι πιὰ οἱ σφαῖρες καὶ οἱ ὀβίδες ἀλλὰ οἱ ἰδέες καὶ τὰ συναισθήματα. Στρατηγοί του ὄχι πιὰ οἱ στρατιωτικοί, ἀλλὰ οἱ προπαγανδισταί, οἱ «θεωρητικοί», οἱ «πολιτικοί». Μορφές του, ὄχι πιὰ οἱ ἔνοπλες ἐπιθέσεις, ἀλλὰ ἡ κατάκτησις τοῦ μυαλοῦ καὶ τῆς καρδιᾶς τῶν ἀνθρώπων–στόχων. Ἡ μάχη δὲν δίνεται γιὰ ἔδαφος, ἀλλὰ γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ πολίτη, τοῦ νέου. Ὁ πόλεμος μὲ τὸν κομμουνισμὸ εἶχε ἀλλάξει μορφή. Ἤθελε ἄλλη στρατηγική, ἄλλη τακτική, ἄλλα μέσα, ἄλλους ἀνθρώπους. Κι' ὅμως μὲ τοὺς νόμους τῆς ἀδρανείας καὶ τῆς «κεκτημένης» ποὺ διεῖπαν τὰ πάντα τῆς προεπαναστατικῆς ἑλληνικῆς ζωῆς, ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ κομμουνισμοῦ παρέμεινε καὶ στὴν δεκαετία 1950–1960 ἔργο ἀποκλειστικὸ τοῦ Στρατοῦ καὶ τῆς Ἀσφαλείας.

Οἱ κομμουνισταὶ ἵδρυσαν τὸν μεγαλύτερο ἐκδοτικὸ μηχανισμὸ τῆς νεοελληνικῆς ἱστορίας. Πραγματοποιοῦσαν τὴν ἐπανάστασι τοῦ φθηνοῦ καὶ ἐμφανίσιμου βιβλίου. Δημιούργησαν ἕνα τεράστιο δίκτυο διαδόσεως μὲ τὸ ὁποῖο τὸ βιβλίο του ἐρχόταν καὶ σ' ἔβρισκε, ἀντὶ νὰ σὲ περιμένη. Ἔφτιαχναν ὀργανώσεις, «λέσχες», βιβλιοπωλεῖα, θιάσους, ἐπιχειρήσεις, κινηματογραφικὲς ἑταιρίας. Ἔβγαζαν περιοδικὰ ἐφημερίδες, λευκώματα, ἄνοιγαν ἐκθέσεις. Ἀνέβαζαν θεατρικὰ ἔργα. Κατα-

κτοῦσαν ἀκόμη καὶ τὸ «λαϊκὸ τραγούδι» Ἔκαναν τὴ δουλειά τους ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ Ε.Ι.Ρ., τὰ «φεστιβὰλ» ἢ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας. Ἔμπαιναν, τέλος στὰ πανεπιστήμια, στοὺς συλλόγους, στὴ νεολαία.

Πῶς ἀπάντησε τὸ ἑλληνικὸ Κράτος σ' αὐτὸν τὸν καινούργιο πόλεμο ; Ὁ ἀντικομμουνισμός του ἔμεινε στατικὸς καὶ ἀσυγχρόνιστος. Ἦταν φυσικό, ἀφοῦ παρέμεινε αἰχμάλωτο τῆς μιᾶς μόνο πλευρᾶς τοῦ κομμουνισμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐξακολουθοῦσε νὰ βλέπη ἀποκλειστικὰ σὰν συνωμοσία-στάσι–ἐξέγερσι, γιατὶ δὲν ἐπεδίωξε ποτέ του νὰ στηριχθῇ σὲ μία κατὰ βάθος μελέτη τοῦ κομμουνισμοῦ. Ὁ ἑλληνικὸς ἀντικομμουνισμὸς ἔμεινε στὰ ἀπαγορευτικὰ μέτρα, στὴν συνεχῆ ὑπόμνησι τῶν Δεκεμβριανῶν καὶ στὰ παλαιὰ κλασικὰ συναισθήματα ἐναντίον του. Ὅλα αὐτὰ χρειάζονται ἀλλὰ δὲν ἀρκοῦν. Ἡ ἀποκλειστικὴ ἐπικράτησις αὐτῆς τῆς ἀντιλήψεως διὰ τὸν κομμουνισμὸ καὶ γιὰ τὸν τρόπο τῆς ἀντιμετωπίσεώς του, δὲν εἶναι ἀσφαλῶς ἡ μοναδικὴ αἰτία τῶν μεγάλων ἀδυναμιῶν τοῦ ἑλληνικοῦ ἀντικομμουνισμοῦ. Ὑπῆρχαν καὶ πολλὲς ἄλλες προεπαναστατικά :

Ἡ ἄγνοια καὶ ἀδιαφορία τῶν ἰθυνόντων. Ἡ στενοκεφαλιά, ὁ καιροσκοπισμός, ἡ συνδιαλλαγὴ καὶ ἡ ρουσφετολογία ἀρκετῶν πολιτικῶν. Ἡ πολιτικὴ ἀνωριμότης τῆς πλειοψηφίας τῶν διανοουμένων μας. Ἡ ἰδιοτέλεια καὶ ἡ διαφθορὰ τοῦ τύπου. Ἡ διείσδυσις φιλοκομμουνιστικῶν στοιχείων στὸν κρατικὸ μηχανισμὸ καὶ στὴν παιδεία. Ὁ ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ κρατικῶν Ὑπηρεσιῶν. Ἡ ἀνεπάρκεια τῶν διατεθέντων μέσων. Ἡ ἔλλειψις συνονισμοῦ καὶ ἐξουσίας τῶν διαφόρων Ὑπηρεσιῶν. Ἡ παραγνώρισις τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας στὸν ἀντικομμουνιστικὸ ἀγῶνα. «Ὅλοι αὐτοὶ οἱ παράγοντες ἐπέδρασαν δυσμενῶς καὶ δὲν ἐπέτρεψαν τὴν ἀνάπτυξιν ἑνὸς συγχρονισμένου ἀντικομμουνισμοῦ τῆς μορφῆς τοῦ περιεχομένου καὶ τῆς ἐκτάσεως ποὺ ἐπέβαλαν οἱ περιστάσεις ποὺ ἐπεκράτησαν στὴ χώρα μας ἀπὸ τὸ Βίτσι ὡς τὴν 21ην Ἀπριλίου 1967.

Ἐπὶ τῶν τύπων τῶν ὕλων.

Ἀπόδειξις γιὰ τὸ ὅτι ὁ προεπαναστατικὸς ἑλληνικὸς ἀντι-

κομμουνισμὸς δὲν ὑπῆρξε οὔτε ἐπαρκῶς φωτισμένος οὔτε σωστὰ ὠργανωμένος, ὑπάρχουν πολλές. Ἰδοὺ μερικές.

Ἡ Ἑλλάς, εἶναι ἡ μόνη χώρα τοῦ Δυτικοῦ Κόσμου ἡ ὁποία :

—Ἐγνώρισε τρεῖς ἔνοπλες κομμουνιστικὲς ἐξεγέρσεις.

—Ἔζησε (σὲ εὐρεῖες περιοχές της) γιὰ ἀξιόλογο χρονικὸ διάστημα, τὴν κομμουνιστικὴ ἐξουσία.

—Δέχεται ἕνα συνεχὲς κῦμα ἐπαναπατριζομένων ἀπὸ ὁλόκληρο σχεδὸν τὸν κομμουνιστικὸ κόσμο.

—Διαθέτει ἕνα πλῆθος πρώην κομμουνιστῶν.

—Ἔχει μειονότητες ἢ ὑπολείμματα παροικιῶν μέσα στὸν κομμουνιστικὸ κόσμο.

—Ἀντιμετώπισε σοβαρὸ κομμουνιστικὸ κίνημα.

—Συνορεύει μὲ τρία κομμουνιστικὰ κράτη ἀπὸ τὰ ὁποῖα κάθε ἕνα ἀντιπροσωπεύει καὶ ἕνα τύπο κομμουνισμοῦ (ΑΛΒΑΝΙΑ–κινεζικός, ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ)–Τιτοϊκὸς ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ–Σοβιετικὸς τύπος).

Ἡ χώρα μας θὰ ἔπρεπε λοιπὸν νὰ εἶναι ἕνα διεθνὲς κέντρο γιὰ τὴν σπουδὴ τοῦ κομμουνισμοῦ μὲ διάφορα ἱδρύματα. Σχολές, Πανεπιστήμια, ἕδρες, βιβλιοθῆκες, ὀργανισμοὺς καὶ μὲ πλῆθος εἰδικῶν «σοβιετολόγων». Καὶ ὅμως, ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν ὑπῆρχε ἀπολύτως τίποτε. Οὔτε ἕνα δημόσιο ἰδιωτικὸ ἢ μικτὸ ἵδρυμα γιὰ τὴν μελέτη τοῦ κομμουνισμοῦ, ἐνῶ ὅλες χωρὶς ἐξαίρεσι, οἱ χῶρες τοῦ ΝΑΤΟ διαθέτουν περισσότερα ἀπὸ ἕνα. Οἱ σοβιετολογικὲς ἔρευνες, μελέτες ἐκδόσεις, ἦσαν σχεδὸν ἄγνωστες στὴ χώρα μας.

Στὴν Γερμανία, Ἀγγλία, ΗΠΑ, Γαλλία ὑπάρχουν πανεπιστημιακὲς ἕδρες καὶ ὁλόκληρες Σχολὲς γιὰ τὰ σοβιετικὰ ζητήματα. Ἐδῶ τίποτα.

Ἑταιρίες πολιτικῶν μελετῶν, δημοσιογραφικὰ πρακτορεῖα εἰδικευμένα στὰ κομμουνιστικὰ ζητήματα, ὀργανισμοὶ ἐρευνῶν ἐπὶ τοῦ κομμουνισμοῦ ὑφίστανται σχεδὸν παντοῦ ἀκόμη καὶ στὴν Ἰνδία καὶ τὴν Ἰαπωνία. Ἐδῶ τίποτα.

Ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἡ μόνη—Δυτικὴ χώρα ὅπου δὲν εἶχε ἐκδοθῆ μέχρι τὸ 1967 (οὔτε πρωτότυπο, οὔτε κἂν καὶ μεταφρασμένο) ἔστω καὶ ἕνα (1) πλῆρες σύγγραμμα περὶ κομμουνισμοῦ, ὅπου

αὐτὸς νὰ ἐξετάζεται σὰν κοσμοθεωρία καὶ βιοθεωρία σὰν ἱστορία, σύστημα, καθεστὼς καὶ δρᾶσις.

Δὲν ἔχει ἐπίσης ἐκδοθῆ ἀκόμη οὔτε μία ἱστορία τοῦ ἐσωτερικοῦ κομμουνισμοῦ, ἐνῶ αὐτὴ προσφέρει καὶ διεθνῶς πολλὰ καὶ ἐξαιρετικὰ χρήσιμα διδάγματα. (Μερικὰ σχετικὰ ἔργα γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ ἑλλαδικοῦ κομμουνισμοῦ ἀπὸ Ἕλληνες ἢ ξένους συγγραφεῖς ἐξεδόθησαν στὰ ἀγγλικά).

Στὴ χώρα μας ὑπάρχει ἄγνοια τῆς τεραστίας σὲ ποσότητα καὶ ἀρίστης σὲ ποιότητα διεθνοῦς ἀντικομμουνιστικῆς φιλολογίας κάθε μορφῆς : πολιτικῆς, λογοτεχνικῆς, φιλοσοφικῆς, βιογραφικῆς κλπ. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀντικομμουνιστὰς συγγραφεῖς δυτικῆς καὶ ἀνατολικῆς προελεύσεως (οἱ δεύτεροι κάπως λιγώτερο) ἀγνοοῦνται στὴ χώρα μας. Ἀριστουργήματα τῆς διεθνοῦς ἀντικομμουνιστικῆς λογοτεχνίας παραμένουν ἀμετάφραστα στὴν Ἑλληνική.

Στὴν χώρα μας ὑπῆρχεν ἐπίσης ἄγνοια τῆς τεχνικῆς τοῦ «πολιτικοῦ πολέμου» καὶ τοῦ κυριωτέρου ὅπλου του, τῆς προπαγάνδας. Γιὰ τὸν «πολιτικὸ πόλεμο», τὶς μορφές, τὴν τεχνικὴ καὶ τὰ μέσα του, δὲν ὑπῆρχαν στὴν προεπαναστατικὴ Ἑλλάδα οὔτε συγγράμματα, οὔτε περιοδικά, οὔτε σχολὲς οὔτε στελέχη. Καὶ ὅμως. Ὁ πόλεμος αὐτὸς εἶναι ὁ πόλεμος τῆς ἐποχῆς μας. Εἶναι συνδυασμὸς κοινωνικῶν, οἰκονομικῶν, συνωμοτικῶν, ἀνατρεπτικῶν καὶ ἰδεολογικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ διεξάγεται πίσω ἀπὸ τὴν προσθήκη τῆς «συνυπάρξεως». Αὐτὸς ὁ πόλεμος διεξάγεται κυρίως στὰ μετόπισθεν, στὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας. Ὁ ἐχθρὸς δὲν ἔρχεται ἀπὸ τὰ σύνορα, δὲν φορᾶ στολὴ δὲν κρατᾶ σημαῖες, δὲν ὁμιλεῖ μὲ ξένη γλῶσσα. Εἶναι μέσα στὴ χώρα ὁμιλεῖ τὴν ἴδια γλῶσσα, εἶναι γείτονας, εἶναι συνάδελφος ἢ καὶ συγγενής– ἀλλὰ εἶναι ὁ ἐχθρός, Τὰ μέτωπα αὐτὰ τοῦ νέου πολέμου εἶναι παντοῦ καὶ πουθενά. Πεδία μάχης τὰ σχολεῖα, τὰ ἐργοστάσια, τὰ πανεπιστήμια καὶ τὰ καφενεῖα, τὰ πεζοδρόμια καὶ τὰ σπίτια μας.

Σ' αὐτὸν τὸν πόλεμο δὲν ὠφελεῖ πιὰ νὰ φρουρῆς τὰ σύνορα ἂν ἀφήνης ἀκάλυπτο τὸ ἐσωτερικό σου μέτωπο. Ἐκεῖ πρωτίστως κρίνεται ἡ τύχη μας. Καὶ ὅμως ἀγνοούσαμε ὄχι κἂν τὴν

τεχνικὴ αὐτοῦ τοῦ πολέμου, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ὕπαρξί του. Ἔτσι ὁ κομμουνισμὸς ἐνῶ νικήθηκε στρατιωτικὰ στὸ Βίτσι, ἔπαιρνε τὴν «ρεβάνς» του μὲ πολιτικὰ μέσα. Καὶ λίγο ἔλειψε νὰ ἀνατρέψῃ πλήρως τὴν κατάστασι καὶ νὰ μεταβάλῃ τὴν στρατιωτικὴ ἧττα του σὲ πολιτικὴ νίκη. Θὰ τὸ ἔκανε ἂν δὲν τὸν σταματοῦσε ἡ Ἐπανάστασις.

Ὅπως εἶναι ἑπόμενο, μετὰ ἀπὸ ὅσα ἀναφέραμε ἀπὸ τὴν χώρα μας λείπουν σχεδὸν ἐντελῶς οἱ εἰδικοὶ στὰ θέματα τοῦ κομμουνισμοῦ. Καὶ ὅμως χωρὶς μ' αὐτοὺς εἶναι ἀδύνατον σήμερα ἕνα Κράτος νὰ χαράξῃ ὀρθὴ πολιτική, ἔναντι τόσον τοῦ ἐξωτερικοῦ ὅσον καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ κομμουνισμοῦ.

ΕΣΦΑΛΜΕΝΕΣ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ

Ἀπὸ τὴν κατάστασι ποὺ περιγράψαμε ἐξεπήγασαν πολλὲς ἐσφαλμένες ἀντιλήψεις τοῦ ἑλληνικοῦ ἀντικομμουνισμοῦ. Ἀναφέραμε μερικές : Ἡ ἀντίληψις ὅτι κάθε ὅρος, σύνθημα, ἰδέα ποὺ χρησιμοποιεῖ ὁ κομμουνισμὸς «μολύνεται» καὶ ἄρα πρέπει νὰ ἀποφεύγεται ἀπὸ μᾶς. Ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα ὅμως χρησιμοποιεῖ ὅλα τὰ συνθήματα, καπηλατεύεται ὅλες τὶς ἰδέες καὶ ὑψώνει ὅλα τὰ λάβαρα. Λοιπὸν θὰ τῆς τὰ παραχωρίσουμε ὅλα ; Οἱ κομμουνισταὶ μιλοῦν λ.χ. περὶ εἰρήνης. Ἐμεῖς θὰ ζήτοκραυγάσουμε ὑπὲρ τοῦ πολέμου ; Οἱ κομμουνισταὶ μιλοῦν περὶ προόδου. Ἐμεῖς θὰ ταχθοῦμε ἐναντίον της ; Οἱ κομμουνισταὶ προσποιοῦνται ὅτι καταδικάζουν τὴν ἐκμετάλλευσι. Ἐμεῖς θὰ τὴν ἐξυμνήσουμε; Μὲ μία τέτοια νοοτροπία θὰ ἐφθάναμε στὸν πλήρη ἰδεολογικὸ ἀφοπλισμό μας καὶ στὴν ἐγκατάλειψι ὅλων τῶν ἰδεωδῶν καὶ τῶν ἀξιῶν μας στὴν κομμουνιστικὴ προπαγάνδα.

Τὸ θέμα λοιπὸν δὲν εἶναι ἐὰν οἱ κομμουνισταὶ χρησιμοποιοῦν τὸ ἀεροπλάνο, ἐμεῖς νὰ τὸ ἀπαφεύγωμεν, ἢ νὰ μὴ τρῶμε χαβιάρι, ἂν αὐτὸ ἀρέσῃ σ' ἐκείνους, ἀλλὰ ἀνηπερέαστοι ἀπὸ τὴν

δική τους στάσι, νὰ καθορίζουμε ἐμεῖς θετικῶς τὴν δική μας. Δὲν λέω βέβαια νὰ υἱοθετοῦμε τὰ κομμουνιστικὰ συνθήματα, λέγω ὅμως ὅτι εἶναι σφᾶλμα νὰ ἐγκαταλείπουμε ἕνα δικό μας σύνθημα ἁπλῶς καὶ μόνον ἐπειδὴ ἐπιχειρεῖ νὰ τὸ καπηλευθῆ ὁ κομμουνισμός. Πρέπει νὰ εἴμεθα εὐθύπαρκτοι ἰδεολογικῶς καὶ ἡ δρᾶσις μας νὰ ἀποτελῆ κατὰ κανόνα αὐτενέργειαν, ὄχι ἀντενέργειαν.

Τὸ ἴδιο σοβαρὸ σφᾶλμα ὅμως εἶναι καὶ ἡ ἄμεση ἀνεξέλεγκτη υἱοθέτησις οἱουδήποτε συνθήματος ποὺ ρίχνει ὁ κομμουνισμὸς μὲ τὴν ἀφελῆ ἰδέα ὅτι ἔτσι τὸν «ἀφοπλίζουμε». Νὰ μὴ ἐκχωροῦμε τὶς ὑψηλὲς ἰδέες, τὶς «μαγικὲς λέξεις» τὰ ὡραῖα ἰδανικὰ τὰ κινητοποιητικὰ συνθήματα στὸν κομμουνισμό, εἶναι ὀρθό. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει νὰ προχωροῦμε ἔστω καὶ ἀκουσίως σ' αὐτὸν ἐπαναλαμβάνοντας μηχανικὰ τὰ συνθήματά του. Γιατὶ τότε τοῦ ἐπιτρέπουμε νὰ καθορίζῃ αὐτὸς τὴν ἰδεολογική μας φυσιογνωμία.

Πρέπει σ' ὅλα νὰ δίνουμε τὸ δικό μας περιεχόμενο, ὄχι τὸ δικό του, καὶ ταυτόχρονα νὰ ἀνακαλύπτουμε καὶ νὰ στιγματίζουμε τὴν δική του ἀπάτη.

Ἡ ἀντίληψις ὅτι κάθε αἴτημα, διεκδίκησις ἀγώνας, ἢ κριτικὴ τῶν κακῶς κειμένων εἶναι ὁπωσδήποτε κομμουνιστικὸ ἔργο. Ἡ μόνιμη συστηματικὴ ἀπόδοσις κάθε παραπόνου κάθε ἀντιπολιτεύσεως, κάθε ἀγῶνος στὸ κομμουνισμὸ εἶναι προσφορὰ ὑπηρεσίας πρὸς αὐτόν. Γιατὶ ἔτσι σ' αὐτὸν θὰ παραδίδαμε τὴν σημαία κάθε αἰτήματος καὶ σ' ἐμᾶς θὰ προσάπταμε μόνοι μας τὸν χαρακτηρισμὸ τοῦ «ἀντιδραστικοῦ». Ἐκεῖ πλέον ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι παντοῦ διακρίνεται «ὁ δάκτυλος» τοῦ κομμουνισμοῦ δημιουργεῖ τὴν ψεύτικη ἐντύπωσι ὅτι αὐτὸς εἶναι πανίσχυρος πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα κινῶν.

Ἐξ ἴσου σοβαρὸ σφάλμα ὅμως ἦταν καὶ ἡ ἀνεξέλεγκτη υἱοθέτησις οἱασδήποτε διεκδικήσεως οἱουδήποτε αἰτήματος κάθε κριτικῆς ἐπαναστάσεως καὶ κάθε κοινωνικοῦ ἀγῶνος μὲ τὴν ἀνόητη σκέψι ὅτι ἔτσι δὲν ἀφήναμε τάχα τὸν κομμουνισμὸ νὰ τὰ ἐκμεταλλευθῆ. Καὶ ἐπίσης σφάλμα θανάσιμο, ἡ κακόπιστη στάσις ἐκείνων ποὺ σὲ κάθε ἐπισήμανσι τῆς κομμουνιστικῆς

ἀπειλῆς ἔβλεπαν «παρακρατικὸ δάκτυλο» καὶ «ἀντιδραστικὴ συνωμοσία».

Τὸ θέμα πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζεται κατὰ τρόπο συγκεκριμένο, ἀνάλογα μὲ τὴν περίπτωσιν καὶ μὲ πλήρη γνῶσι τῶν στοιχείων τῆς ὑποθέσεως σὰν αὐτόνομη αὐτενέργεια ὄχι σὰν ἀντίδρασι καὶ ἀντενέργεια.

Ἡ διαρκὴς φοβία μήπως «θίξουμε ἢ προκαλέσουμε» κομμουνιστικὰ κράτη ἂν διαξαγάγουμε ἔντονη ἀντικομμουνιστικὴ διαφώτισι. Καὶ τοῦτο, ἐνῶ οἱ χῶρες αὐτὲς μὲ τοὺς ραδιοσταθμοὺς καὶ τὸν Τύπο τους ἀσχολοῦνται μόνιμα καὶ προκλητικὰ μὲ τὶς ἑλληνικὲς ὑποθέσεις συντηροῦν τὸ Κ.Κ.Ε., τὸν ραδιοσταθμό του, τὶς ἐκδόσεις του, τὶς σχολές του, ἐκδίδουν γραμματόσημα μὲ τὸν Γλέζο διαπραγματεύονται μὲ τὴν ἐκτὸς νόμου ἡγεσία τῶν κομμουνιστῶν κ.ο.κ.

Ἡ τάσις ποὺ ὑπῆρχε νὰ ὑποκύπτουμε στὴν πίεσι τοῦ ἐχθροῦ. Δηλαδὴ νὰ προσέχουμε πολὺ τὶς διαμαρτυρίες του, τὰ διαβήματά του, καὶ γενικὰ τὶς ἐνέργειές του ποὺ ἀπέβλεπαν στὴν παράλυσι τῶν ἐνεργειῶν μας. Ἰδιαίτερα ὑποκύπταμε στὶς ἐπιθέσεις του ἐναντίον προσώπων. Συνήθως ἀρκοῦσε νὰ ἐπιτεθοῦν οἱ κομμουνισταὶ ἢ οἱ συνοδοιπόροι των ἐναντίον ἑνὸς ἀντικομμουνιστοῦ γιὰ νὰ θεωρήσουμε αὐτόματα τὸ πρόσωπο αὐτὸ σὰν «ἐκτεθειμένο» «διαβεβλημένο» κλπ. καὶ νὰ τὸ θυσιάσουμε. Ἀλλὰ μ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐπιτρέπουμε στὸν ἐχθρὸ νὰ καθορίζῃ ἐκεῖνος τὴν σύνθεσι τοῦ στρατοπέδου μας καὶ νὰ ἐξουδετερώνῃ τὰ καλύτερα στελέχη μας ἕως ἔτου ἔλθη καὶ ἡ ἰδική μας σειρὰ κατὰ τὴν γνωστὴ «μέθοδο τοῦ σαλαμιοῦ» ποὺ κόβεται σιγὰ-σιγὰ φέτα-φέτα. Ἀντίθεταοἱ ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ εἶναι ἡ καλύτερη ἔνδειξις ὅτι βαδίζουμε καλὰ ἐνῶ ἡ σιωπή του ἢ ἀκόμη χειρότερα οἱ ἔπαινοί του, ὅτι βαδίζουμε ἄσχημα. Κατηγορίες καὶ ὕβρεις προερχόμενες ἀπὸ κομμουνιστὰς ἢ φίλους των θὰ ἔπρεπε νὰ θεωροῦνται εὔσημα. Ἀλλὰ πολὺ συχνὰ συνεβαινε τὸ ἀντίθετο.

Ἡ μόνιμα ἀπαντητικὴ ἀπολογητικὴ στάσι, ἐπικρατοῦσε ἡ ἀντίληψις ὅτι ὀφείλουμε νὰ ἀπαντοῦμε διαρκῶς σὲ ὅλες τὶς κατηγορίες τοῦ ἐχθροῦ. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὅμως :

α) Μεταβαλλόμεθα σὲ φορεῖς τῆς προπαγάνδας του, ἀναμεταδίδοντες μὲ δικά μας μέσα τὶς πρὸς ἀπάντησιν κατηγορίες του σὲ στρώματα τῆς κοινῆς γνώμης, τὰ ὁποῖα δὲν τὶς εἶχαν πληροφορηθῆ.

β) Δίναμε τὴν ἐντύπωσι, ὅτι ἀπολογούμεθα καὶ ἄρα ὅτι εἴμεθα οἱ ἔνοχοι ἢ ἀνίσχυροι.

γ) Καταδικάζαμε τὸν ἑαυτόν μας σὲ μόνιμη ἄμυνα καὶ παραχωρούσαμε στὸν ἐχθρὸ τὴν πρωτοβουλία, γιατὶ ὡς ὅτου ἀπαντήσουμε, αὐτὸς ἐξετόξευε νέες ἐναντίον μας κατηγορίες, στὶς ὁποῖες καὶ πάλι ἀπαντούσαμε κ.ο.κ.

Ἔτσι ἐπέλεγε ἐκεῖνος τὰ πρὸς συζήτησιν θέματα καὶ κρατοῦσε τὴν προσοχὴ τῆς κοινῆς γνώμης πρὸς τὸ μέρος του.

Ὑπάρχουν βέβαια περιπτώσεις, ὅπου ἡ ἀπάντησις εἶναι ἐπιβεβλημένη ὅπως ὅταν οἱ, κατηγορίες τοῦ ἐχθροῦ εἶναι ἐξαιρετικὰ βαρειὲς καὶ προκαλοῦν ἐντύπωσι ἢ ὅταν εἶναι τόσον ψευδεῖς ὥστε ἡ ἀπάντησις νὰ τὸν συντρίψη. Ἀλλὰ κατὰ κανόνα ἡ στατικὴ ἀμυντικὴ τακτικὴ δὲν εἶναι ἡ πιὸ ὀρθή. Καλύτερη εἶναι ἡ τακτικὴ τῆς αὐτενεργείας. Ἀσφαλῶς πρέπει νὰ παρακολουθῆ κανεὶς τί λέγει καὶ τί κάνει ὁ ἐχθρὸς καὶ νὰ συνάγη τὰ συμπεράσματά του· ὄχι ὅμως γιὰ νὰ τοῦ παρέχη τὴν δυνατότητα νὰ ὁρίζη ἐκεῖνος τὰ πρὸς συζήτησιν θέματα, τὴν τακτικὴ καὶ τὶς ἐνέργειές μας καὶ νὰ μᾶς μετατρέπη ἔτσι σὲ «οὐρά» του.

ΟΙ ΠΗΓΕΣ ΤΩΝ ΣΦΑΛΜΑΤΩΝ ΤΩΝ

Οἱ συντηρητικοὶ ἀστοὶ ἀνέθεσαν τὸν ἀντικομμουνισμὸν ἀποκλειστικὰ στὸν Στρατὸ καὶ στὴν Ἀστυνομία. Πίστευαν πὼς βασικὸς ἢ μοναδικὸς τρόπος, καταπολεμήσεώς του εἶναι ὁ ἀστυνομικὸς κατασταλτικὸς δυναμικὸς δῆθεν. Οἱ προοδευτικοὶ ἀστοὶ ἀνέθεταν τὸν ἀντικομμουνισμὸ στοὺς «κοινωνιολόγους» τους... Πίστευαν πὼς μοναδικὸς τρόπος καταπολεμήσεως τοῦ κομμουνισμοῦ εἶναι: «νὰ δώσουμε στὸν κόσμο νὰ φάη», ὅτι ὅλο τὸ θέμα δὲν εἶναι παρὰ ἕνα «πρόβλημα στομάχου».

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ κομμουνισμὸς εἶναι φαινόμενο σύνθετο. Ἔχει τὴν συνωμοτικὴ ἀνατρεπτικὴ—δυναμική του μορφὴ καὶ αὐτῆς ἡ ἀντιμετώπισις εἶναι ἔργο ἀστυνομικὸ—κατασταλτικό.

Παράλληλα, ἔχει καὶ τὴν «κοινωνική» του μορφή, μὲ τὴν ἔννοια τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων τῆς φτώχειας τῆς ἀνεργίας. Καὶ αὐτῆς ἡ ἀντιμετώπισις εἶναι ἔργο συστηματικῆς καὶ προγραμματισμένης οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως, συνδυασμένης μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς εὐρυτέρας δυνατῆς θετικῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς.

Ἀλλὰ ὁ κομμουνισμὸς ἔχει καὶ ἄλλες μορφές : τὴν προπαγανδιστικὴ τὴν «ψυχολογική» τὴν πολιτική, τὴν «ἰδεολογική» Ὁ πολιτικὸς κόσμος τῆς χώρας μας ἀδυνατοῦσε νὰ συλλάβῃ σύνθετα προβλήματα. Ἤθελε εὔκολες λύσεις : ἀστυνομικὲς ἀπαγορεύσεις ἢ μαθητικὰ συσσίτια μὲ μπληγούρι—καὶ τὸ θέμα ἐθεωρεῖτο «λῆξαν».

Ἡ μία μερίδα του ἐφήρμοζε ἕνα περιωρισμένον ἀντικομμουνισμό. Μεγάλη ζημιὰ ἔκαναν πραγματικὰ στὸν ἀντικομμουνισμὸ ἐκεῖνοι ποὺ τὸν εἶδαν σὰν μέσο καὶ ὄργανο γιὰ μερικώτερους σκοποὺς ὄχι σὰν μάχη, γιὰ τὴν διάσωσι τῶν θεμελιωδῶν ἰδανικῶν καὶ ἀξιῶν, τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ.

Ἡ ἄλλη μερίδα πάλι τοῦ πολιτικοῦ κόσμου ἠρνεῖτο ὁλότελα κάθε εἶδος ἀντικομμουνισμοῦ καὶ γι' αὐτὸ στὴν περίοδο 64–65 φρόντισε νὰ ἀφοπλίσῃ ἐντελῶς τὸ Ἔθνος καὶ τὴν «δημοκρατία» ἀπέναντι στὸν προελαύνοντα κομμουνισμό, ἐξαπολύοντας καὶ «κυνήγι μαγισσῶν», ἐναντίον κάθε ἀντικομμουνιστοῦ, ἐνῶ ταυτόχρονα παραχωροῦσε ἀσυδοσία στὸν ὁμαλοδημοκρατικό» μηχανισμὸ ἀνατροπῆς τῆς «δημοκρατίας».

Στὴν περίοδο ἐκείνη ἡ παραχώρησις ἀσυδοσίας στὸν κομμουνισμὸ συνδυάσθηκε μὲ τὸν ἀμείλικτο διωγμὸ τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ καὶ τὴν κατεδάφισι τοῦ ὑποτυπώδους συστήματος ἀμύνης ποὺ εἶχε ψευτοσυστηθῆ ἐναντίον του.

Ἡ ἐπιβίωσις μιᾶς ξεπερασμένης καθαρὰ «ἐμπειρικῆς» ἀντιλήψεως γιὰ τὸν κομμουνισμὸ καὶ ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ πολυμόρφου «πολιτικοῦ πολέμου» του μὲ τὰ ἴδια βασικὰ μέσα καὶ

τοὺς ἴδιους φορεῖς ποὺ χρησίμευσα γιὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἐνόπλων ἐπιθέσεών του τῆς πρώτης μεταπολεμικῆς δεκαετίας–σὲ συνάρτησι βέβαια καὶ μὲ τὴν ὅλη κοντόφθαλμο μικροπολιτική τοῦ πολιτικοῦ κόσμου–ἔκαναν τὴν δεκαετίαν 50–60 ἀνασυντάξεως, ἀνασυσπειρώσεως καὶ τελικὰ ἰσχυρῆς ἀντεπιθέσεως τοῦ κομμουνιστικοῦ κινήματος.

Ἀποκορύφωμα τῆς ἀντεπιθέσεως: ἡ ἐκλογικὴ νίκη τῆς ΕΔΑ, τὸ 58. Τότε μόνον ἀνησύχησαν κάπως, οἱ «ἰθύνοντες». Τότε μόνον ἀντελήφθησαν ὅτι.... «κάτι δὲν πάει καλά». Καὶ τότε ἡ ὑπόθεσις «κομμουνισμός» διόλου δὲν ἔχει κλείσει μὲ τὴν στρατιωτικὴ νίκη τοῦ 49, ποὺ οἱ ἰθύνουσες τάξεις στάθηκαν ἀνίκανες νὰ ὁλοκληρώσουν καὶ νὰ ἀξιοποιήσουν ἰδεολογικὰ πολιτικά, κοινωνικά, ὅπως ἀνήμπορη στάθηκε καὶ ἡ τραγικὴ γενεὰ τοῦ μεταπολέμου νὰ μετασχηματίση προοδευτικὰ τὴν νεολληνικὴ κοινωνία.

Τότε ἀπεφάσισαν νὰ «ἀναδιοργανώσουν» τὸν ἑλληνικὸ ἀντικομμουνισμό. Ἀπὸ τὸ 1958 καὶ μετὰ κάτι πῆγαν νὰ κάμουν: Τότε χρησιμοποίησαν κάπως καὶ μερικοὺς ἀνθρώπους ἐξειδικευμένους–ἐλαχίστους δυστυχῶς, Τότε βγῆκε καὶ ἡ «Σοβιετολογία»–πρώτη φορὰ περιοδικὸ στὸν τόπο μας μὲ σοβαρὲς μελέτες γιὰ τὸν κομμουνισμό, μὲ στοιχεῖα, ἀριθμούς, εἰδήσεις ἠλεγμένες. Τότε στήθηκε καὶ μία Ὑπηρεσία Διαφωτίσεως, τότε κάπως ὀργανώθηκε τὸ ἁρμόδιο γραφεῖο τοῦ Στρατοῦ καὶ γενικά, κάτι ἄρχισε νὰ γίνεται. Ἀλλά:

1. Βασικὰ δὲν ἔσπασε ἡ στενὴ ἀντίληψις γιὰ τὸ πολυσύνθετο κομμουνιστικὸ φαινόμενο καὶ τὴν μέθοδο τῆς ἀντιμετωπίσεώς του.

2. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὁ κομματισμός, ἡ φαυλοκρατία, τὸ ρουσφέτι κλπ. ποὺ διεῖπαν τὸν πολιτικό μας βίο, μόλυναν καὶ αὐτὴ τὴν νηπιακὴ ἀντικομμουνιστικὴ προσπάθεια μὲ στρατιὲς ἀργομίσθων ψηφοφόρων κ.ο.κ.

3. Ἀλλὰ μήπως ἀξιοποιήθηκαν οἱ δυνατότητες τῆς «ἰδιωτικῆς» πρωτοβουλίας; Μήπως αὐτὲς ἢ ἐκεῖνες οἱ προσωπικὲς ἀντικομμουνιστικὲς ποιότητες; Ὁ ἀντικομμουνισμὸς «μονοπωλήθηκε» ἀπὸ τὸν κρατικὸ μηχανισμό.

Ἔτσι, μετὰ τὸ 1958–59 ὡς τὸ 63, ὁ παλαιολιθικὸς ἀντικομμουνισμός μας, παρὰ τὰ κάποια βήματά του, ἔμεινε βασικὰ ἀσυγχρόνιστος, στενοκέφαλος περιωρισμένος. Κάθε προσπάθεια γιὰ ξάνοιγμα, γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ γνῶσι σύγχρονος, μιὰ σπουδὴ μεθοδικὴ ἐπισταμένη καὶ μιὰ δρᾶσι θετική, συστηματική, μελετημένη κι' ἀποδοτικὴ Καλοῦ, σκόνταφτε εἴτε στὴν ἄγνοια τῶν ὑπευθύνων» του, στὴν ὑπέρμετρο συντήρησι καὶ στὴν ἀντιδραστικότητά τους, εἴτε στὴ διαβολὴ καὶ στὴ συκοφαντία καιροσκόπων καὶ δημοκόπων ἀστῶν, ἢ ἀριστερῶν. Ποτὲ καμμιὰ δουλειὰ προοπτικῆς γιὰ τὸ αὔριο, γιὰ τὸ μέλλον. Οἱ προτάσεις ὅλες καὶ οἱ προεργασίες γιὰ ἐπιστημονικὴ θεωρητικὴ κατάρτισι νέων στὸ ἐξωτερικὸ γιὰ ἵδρυσι σοβαρῶν ὀργανισμῶν ἐρευνῶν καὶ μελέτης γιὰ ἔκδοσι ἔργων εὐθύνης καὶ κύρους, γιὰ δημιουργία μονίμων συγχρόνων θεσμῶν, ἀπερρίφθησαν πάντοτε «μετὰ πολλῶν ἐπαίνων», γιατὶ ὁ περαστικὸς κομματικὸς ἢ ὑπηρεσιακὸς «ὑπεύθυνος» δὲν νοιαζόταν γιὰ τὸ αὔριο, γιὰ τὸ ἀποδοτικὸ σὲ βάθος καὶ σὲ μάκρος.

Ἀποτέλεσμα : ἡ καχεξία τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ μας καί, προπάντων ἡ ἀπώλεια τῆς νεολαίας, ἡ παράδοσί της στὴν ψευτοεπανάστασι τῆς Ἀριστερᾶς.

ΟΙ ΠΙΚΡΟΙ ΚΑΡΠΟΙ

Γύρω ἀπὸ τὸν ἀντικομμουνισμὸ — ἄνοιγε ἕνα κενό : οἱ «διανοούμενοί» μας τὸν ἀπέφευγαν «ἐπιμελῶς» γιὰ νὰ μὴ «ἐκτεθοῦν». Δὲν ἦταν καλὸ συστατικὸ νὰ εἶσαι ἀντικομμουνιστής, δηλαδὴ νὰ στέκῃς σὲ μιὰ θεωρητικὴ βάσι (πέρα ἀπὸ πρόσωπα καὶ πρόσκαιρα κόμματα, τόσο ἄοπλα ἰδεολογικῶς, ὅλα τους) ἀντὶ ἁπλῶς (καὶ τυφλὰ) «δικός τους», παραταξικός τους. Στὰ τελευταῖα δὲ προεπαναστατικὰ χρόνια ὁ ἀντικομμουνισμὸς ἦταν «ἐχθρὸς τοῦ λαοῦ», «τραμποῦκος», «φασίστας», «παρακρατικός».... Ὁ ἀντικομμουνιστής, γενικά : «ὄργανον σκοτεινῶν δυνάμεων»...... Ὁ κομμουνιστὴς «ἰδεολόγος», «προοδευτικός» ἀκόμη καὶ «δημοκράτης»... Καὶ καλὰ ἔτσι γιὰ τὸν ἴδιο τὸν κομμουνιστή, τὸ πιστεύει πράγματι–ἤ : φθάνει ποὺ τὸν

συμφέρει. Ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν «ἀστό» ἔτσι;.... Καὶ γιὰ τὸν μὴ κομμουνιστή ; Καὶ γιὰ ἐκεῖνον ποὺ θὰ τινάξῃ στὸν ἀέρα, ὁ κομμουνιστής ;... Καὶ ὅμως, νὰ ποὺ τὸν εἶχαν καταφέρει κι' αὐτὸ οἱ κομμουνισταὶ καὶ οἱ συνοδοιπόροι. Εἴχαμε δηλαδὴ ἐδῶ τὸ φαινόμενο μιᾶς βαθείας διαβρώσεως τῶν «ἀστικῶν» ἴσα — ἴσα «συνειδήσεων» ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴ προπαγάνδα. Καὶ ἐπίσης μιὰ ἐξ ὑφαρπαγῆς κατάληψι «θέσεων», ποὺ βοηθοῦσαν σπουδαία τὴν «ἰδεολογική» καὶ ψυχολογική της μάχη μέσα ἀπὸ τὸ στρατόπεδο τοῦ ἀντιπάλου της–ἀκριβῶς χάρις στὴν ἀνοησία καὶ στὴν κενότητα, τὸν «σνομπισμό» τῶν δῆθεν «μοντέρνων» μας, γιατὶ «πολὺ φοριόταν», «λίγο προοδευτικὸς κομμουνισμός». Ἦταν τόσο «ἀσορτί» μὲ τοὺς «βίπς» μας.

Μία ἀπὸ τὶς ἀσθένειες τοῦ ἑλληνικοῦ ἀντικομμουνισμοῦ ἦταν ἡ ἀπουσία ἀπὸ τὶς τάξεις του «προσωπικοτήτων», ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ λόφου, ὁ κομμουνισμὸς μᾶς εἶχε πνίξει μὲ τέτοιες. Φυσικὰ αὐτὲς δὲν ἦσαν ἀληθινοῦ βάρους, μὰ ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα εἶχε καταφέρει νὰ περνᾶ στοὺς πολλοὺς καὶ στοὺς ἀνίδεους τὸ κάλπικο μέταλλό τους.

Ἡ αἰτία ; Ἡ «Ἀριστερά» πρόβαλλε συστηματικὰ μὲ τὴν προπαγανδιστική της μηχανή, τὴν ἔσχατη μετριότητα ἢ ἀσημαντότητα ποὺ προχωροῦσε σ' αὐτὴν γιὰ σπουδαία καὶ τρανὴ «ἀξία» «πνευματική» «κριτική» «καλλιτεχνική» Κι' ἀμέσως οἱ ἀστοί» μας ἔσπευδαν νὰ τὴν «ἀναγνωρίσουν», νὰ τὴν προσκυνήσουν, νὰ τὴν βραβεύσουν κιόλας μήπως καὶ τοὺς ποῦν πῶς εἶναι «προκατειλημμένοι», ἢ «μὴ ἀνώτεροι πολιτικῶν κριτηρίων»'.........Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ὁ ἀφώτιστος ἀντικομμουνισμὸς ἠρνεῖτο κάθε προβολή, διάκρισι, ἐπισήμανσι ἀξιῶν καὶ ποιοτήτων, κάθε «ἀναγνώρισι» σ' ἐκείνους ποὺ ὤρθωναν τὸ ἀνάστημά τους ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ.

Ἔτσι ἀπολαμβάνωμε χρόνια τὸ φαινόμενο: Ἂν ἕνας «φιλολογῶν», νεαρὸς ἢ καλλιτέχνης ἢ «συνθέτης» ἢ ὅ,τι ἄλλο προσχωροῦσε στὸν κομμουνισμό, ἡ διαφημιστικὴ μηχανὴ ποὺ παρῆγε «κοινὴ γνώμη» ἔμπαινε σὲ κίνησι : ἐτυπώνοντο τὰ βιβλία τοῦ «σπουδαίου συγγραφέα», παρουσιάζοντο τὰ «ἔργα» του. Ἐνεγράφοντο αἱ συνθέσεις του καὶ ἐξυμνοῦντο ὁμόφωνα καὶ ρυθ-

μικὰ ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ καὶ συνοδοιπορούσα κριτική. Τότε ἐβραβεύοντο, αὐθωρεί, οὐρανόπεμπτες «ἀξίες», ἀπὸ κάποια «μετωπικὴ ὀργάνωσι», ἐσωτερικὴ ἢ διεθνῆ, ἐχειροκροτοῦντο καὶ ἐλιβανίζοντο ἀπὸ τὸ ὑπάκουο «προοδευτικὸ κοινό» καὶ ἰδού πού μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ «καθιερώνοντο». Ἐρχόταν τότε καὶ τὸ «ἀστικὸ» Ὑπουργεῖο Παιδείας πού ἀγόραζε τὰ βιβλία τῆς νέας «ἀξίας», τὸ «ἀστικό» ΕΙΡ πού μετέδιδε τὶς συνθέσεις τους κλπ. Τοὺς βράβευαν κιόλας στὰ λογῆς-λογῆς φεστιβὰλ καὶ τοὺς ἐπέβαλλαν, παντοῦ.

Ἐνῶ ὁ ἀντικομμουνιστὴς μελετητὴς θὰ ἔβλεπε νὰ παραπέμπεται σὲ κάποιαν «μυστική» ὑπηρεσία πού τὸν φόβιζε, τὸν ἐξέθετε, τὸν ἀπωθοῦσε.

Ποιὸς λοιπόν, τρελλάθηκε ὥστε νὰ ἦταν συστηματικὰ δρῶν συνεπὴς ἀντικομμουνιστὴς στὴν προεπαναστατικὴ Ἑλλάδα ;

Κανεὶς-ἐκτὸς ἀπὸ ἐκείνους πού ἔφθασαν στὸν ἀντικομμουνισμὸ ἀπὸ δική τους, προσωπική, πορεία καὶ ἐσωτερικὴ ὡρίμανσι.

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Θεωρῶ τὸν ἀντικομμουνισμὸ ζωτικὴ ἀνάγκη, βασικὴ προϋπόθεσι, ὄχι μόνον γιὰ τὴν ἐπιβίωσι τοῦ Ἔθνους ἀλλὰ ἐπίσης καὶ γιὰ κάθε πραγματικὴ πρόοδό του

Δὲν ἦταν εὔκολη ἡ δουλειὰ ἑνὸς φωτισμένου ἀντικομμουνιστοῦ ὅλα αὐτὰ τὰ μακρὰ προεπαναστατικὰ χρόνια. Δὲν ὑπῆρχε κατανόησις, συναντίληψις ἀπὸ τὴν Πολιτεία. Στὸ μέτρο τῶν δυνατοτήτων μου προσπάθησα νὰ δώσω νέα, σύγχρονη πνοὴ στὸν ἑλληνικὸ ἀντικομμουνισμό. Νὰ τὸν φωτίσω. Νὰ τὸν μετατρέψω ἀπὸ ἀντικομμουνισμὸ ἀγνοίας σὲ ἀντικομμουνισμὸ γνώσεως — δηλαδὴ σὲ ἀσύγκριτα ἰσχυρότερον. Ἀπὸ ἀντικομμουνισμὸ συντηρήσεως σὲ ἀντικομμουνισμὸ προόδου. Κάτι πέτυχα. Ἴσως λίγο. Μὰ δὲν γινόταν παραπάνω. Πιστεύω στὸν φωτισμένο ἀντικομμουνισμό. Τὸν ὑπηρέτησα καὶ τὸν ὑπηρετῶ. Γιατὶ πιστεύω πὼς παλεύοντας σωστὰ ἐναντίον τοῦ κομμου-

νισμοῦ, παλεύω ἐναντίον ὅλων τῶν φαύλων, τῶν κακῶν, τῶν σάπιων–ἐναντίον τοῦ κακοῦ:

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ἐκτίμησις τοῦ παρελθόντος, ἔγινε πιὸ πάνω ὄχι χάριν τῆς κριτικῆς αὐτῆς καθ' ἑαυτῆς, ἀλλὰ γιὰ νὰ βοηθήση νὰ βγῆ ὁ ἑλληνικὸς ἀντικομμουνισμὸς ἀπὸ τὴν ἄμεσα προεπαναστατικὴ δοκιμασία του, ἀνανεωμένος συγχρονισμένος, ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὰ λάθη τοῦ παρελθόντος.

Η ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΙΣ, μετὰ τὴν κατεδάφισί του τῆς τελευταίας προεπαναστατικῆς περιόδου, εἶναι ἐπιβεβλημένη. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ εἶναι μιὰ ἐπάνοδος στὰ παλαιά. Ἀπὸ ἐκεῖνα θὰ κρατήσουμε ὅσα ἀπεδείχθησαν ὀρθὰ καὶ χρήσιμα. Ὅσα ἐπιβάλλεται νὰ τροποποιηθοῦν, θὰ ἀναπροσαρμοσθοῦν. Ὅσα ἐπιβάλλεται νὰ λείψουν θὰ καταργηθοῦν. Καὶ θὰ προστεθοῦν ἐκεῖνα ποὺ κακῶς ἔλειπαν. Ὁ Ἑλληνικὸς Ἀντικομμουνισμὸς θὰ προσλάβη νέαν, ἀνώτερη ποιότητα. Θὰ βελτιωθῆ, θὰ πλουτισθῆ, θὰ ἐνισχυθῆ ἀξιοποιώντας τὴν καλὴ καὶ τὴν κακὴ πεῖρα τοῦ παρελθόντος. Μόνον ἔτσι θὰ ἀνταποκριθῆ στὶς νέες περιστάσεις.

Η ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ διαφώτισις πρέπει νὰ βελτιώση τὸ ἐπίπεδό της.

Νὰ στραφῆ ἀποφασιστικὰ πρὸς τοὺς διανοουμένους, τοὺς φοιτητάς, τὴν νέα γενεά. Νὰ προσαρμοσθῆ πρὸς τὸ ἀνερχόμενο μορφωτικὸ ἐπίπεδο τῆς κοινῆς γνώμης.

Νὰ καταστῆ περισσότερον «Θετική» καὶ ὀλιγώτερον «ἀρνητική», «ἀπαντητική» καὶ «ἀπολογητική».

Νὰ διευρύνη τὸ πεδίο της.

Νὰ υἱοθετήση συγχρονισμένη στάσι ἔναντι τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων.

Νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴν «φοβία» τοῦ ἀντιπάλου.

Νὰ δημιουργήση τοὺς ἀναγκαίους θεσμοὺς καὶ νὰ τοὺς ἐπανδρώση καταλλήλως.

Νὰ καταρτίση στελέχη καὶ νὰ ἐξασφαλίση τὸ ἔμψυχον ὑλικὸν τοῦ ἀγῶνος κοινωνικῶς, ἐπαγγελματικῶς, οἰκονομικῶς.

Νὰ συγκροτήση ἐπιτελεῖο ἀπὸ εἰδικοὺς γιὰ τὸν προγραμματισμὸ καὶ συντονισμὸ τοῦ ὅλου ἀγῶνος.

Νὰ καλλιεργήση τὸν ὑπερκομματικό, διαταξικό, πανεθνικὸ χαρακτῆρα της.

Νὰ ἀξιοποιήση τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν.

Νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὶς ἐπιβιώσεις τοῦ παρελθόντος καὶ ἰδίως τῆς δεκαετίας τοῦ 1940–50. Νὰ γνωρίση τὴν σημερινὴ φύσι τοῦ ἀντιπάλου της, ὥστε νὰ μάχεται κατὰ τοῦ σ η μ ε ρ ι ν ο ῦ, ὄχι τοῦ χθεσινοῦ κομμουνισμοῦ, ἀπευθυνομένη πρὸς τοὺς σ η μ ε ρ ι ν ο ύ ς, ὄχι τοὺς χθεσινοὺς ἀνθρώπους, μὲ σημερινές, ὄχι μὲ χθεσινὲς μεθόδους.

ΚΑΙ ΑΚΟΜΗ ἡ Ἀντικομμουνιστικὴ Διαφώτισις, ὀφείλει νὰ μεταφερθῆ μέσα στὰ ὁρμητήρια τοῦ ἐχθροῦ δηλ. στὶς ἴδιες τὶς μᾶζες ποὺ διὰ ὅποιον λόγο ἐξηπατήθησαν καὶ ἠκολούθησαν κάποτε τὴν Ἀριστερά.

ΟΤΑΝ ΕΓΙΝΕ ἡ Ἐπανάστασις, στὴν ἕνωσι τῶν Λαμπράκηδων δηλ. στὴν κομμουνιστικὴ νεολαία, ὑπῆρχαν 30.000 ἐπίσημα ἐγγεγραμμένα μέλη. Ὑπῆρχαν ἐπίσης 120.000 ὠργανωμένα μέλη τῆς ΕΔΑ, δηλ. τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος. Καὶ πρὶν λίγα χρόνια, τὸ 1958, 1 ἑκατ. σχεδὸν Ἕλληνες εἶχαν ψηφίσει τὴν ΕΔΑ, δηλ. τὸν κομμουνισμό. Ὁ καθένας ἀντιλαμβάνεται ποῦ θὰ πηγαίναμε ἂν λέγαμε σ' ὅλον αὐτὸ τὸν κόσμο ὅτι εἶναι τ ε λ ε σ ι δ ί κ ω ς, ὁριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως ἐκτὸς τῶν ἐθνικῶν πλαισίων. Ἂν λέγαμε σ' αὐτὲς τὶς 30.000 νέων ποὺ ἦσαν στὴν ἕνωσι τῶν Λαμπράκηδων, ὅτι δὲν ὑπάρχει γι' αὐτοὺς μέλλον στὴν Ἑλλάδα, ὅτι ὅ σ ε ς ἱκανότητες κι' ἂν δείξουν, ὅση πίστι καὶ ἀφοσίωσι στὸ ἔθνος καὶ ἂν παρουσιάσουν, αὐτὸ δὲν θὰ τοὺς συγχωρήση ποτὲ τὸ γεγονὸς ὅτι ὅταν ἦσαν 15 ἢ ἢ 20 ἐτῶν ἐπαγιδεύθησαν ἀπὸ τὰ κομμουνιστικὰ συνθήματα, τότε θὰ κάναμε ἕνα θαυμάσιο δῶρο στὸν κομμουνισμό, θὰ τοῦ παραχωρούσαμε γ ι ὰ π ά ν τ α αὐτοὺς τοὺς νέους, αὐτὸν τὸν κόσμο. Θὰ ἦταν ἄλλωστε τὸ ἴδιο σὰν ὁ Χριστιανισμὸς νὰ εἶχε ἀρνηθῆ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, ἐπειδὴ εἶχε προϋπάρξει ὡς Σαούλ, ἢ ὁ Καθολικισμὸς νὰ μὴ ἀνεγνώριζε τὸν Ἅγιο Αὐγουστῖνο γιατὶ ἔγινε Χριστιανὸς μετὰ ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρική του νεότητα. Ὅποιος, στὸ ὄνομα τῆς δικῆς του σταθερῆς ἐθνικοφροσύνης, ἀρνεῖται τὴν ἐπάνοδο τῶν κομμουνιστῶν στὶς

τάξεις τοῦ Ἔθνους, ὑπηρετεῖ ἔστω καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνη, τὸν κομμουνισμό.

ΓΙΑΤΙ τοῦ χαρίζει ἀνθρώπους, ψυχές, νιᾶτα. Κι' ἀκόμη, τοῦ προσφέρει τὴν δύναμι τοῦ μίσους ποὺ μοιραῖα θὰ φωλιάση στὴν καρδιὰ ἐκείνου ποὺ τοῦ λέμε ὅτι παντοτινά, σ' ὅλη του τὴ ζωή, θὰ βρίσκη κλειστὲς τὶς πόρτες τῆς ζωῆς.

Η ΕΘΝΙΚΟΦΡΟΣΥΝΗ δὲν εἶναι μονοπώλιο κανενός, δὲν εἶναι ἐπάγγελμα. Εἶναι ἰδέα. Γι' αὐτὸ δὲν δίνει δικαίωμα πρὸς εἴσπραξιν.

ΟΣΟΙ προσέρχονται σ' αὐτὴν εἶναι ἴσοι. Ἡ χριστιανικὴ παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ πρέπει νὰ μᾶς διδάσκη. Ὁ «ἀναμάρτητος» δὲν δικαιοῦται νὰ ρίχνη λίθους ἐναντίον τῶν μαζῶν ποὺ ἐγκαταλείπουν ἢ ποὺ ἑτοιμάζονται νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν παγίδα τοῦ κομμουνισμοῦ. Γιατὶ τότε, διαπράττει τὸ μέγιστον τῶν ἁμαρτημάτων, δουλεύοντας γιὰ τὸν Διχασμό.

Η ΕΘΝΙΚΟΦΡΟΣΥΝΗ δὲν εἶναι περιχαράκωσις στὸν ἑαυτό μας καὶ ἀπάρνησις τῶν «ἄλλων». Εἶναι στάσις δημιουργική. Καὶ γι' αὐτὸ εἶναι ἀγώνας γιὰ τὴν διάσωσιν αὐτῶν τῶν «ἄλλων».

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ εἶναι μῖσος. Αὐτὸ καλλιεργεῖ καὶ ἀπὸ αὐτὸ τρέφεται.

Ο ΕΛΛΗΝΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ εἶναι ἀγάπη, αὐτὴν καλλιεργεῖ καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἀντλεῖ τὴν δύναμίν του. Ἡ ἐπιδεικτικὴ διαιώνισις μίσους ἐναντίον τῶν παρασυρθέντων, δείχνει ἂν ὄχι τίποτε ἄλλο, πάντως στὴν καλύτερη περίπτωσι, ἔλλειψι Ἑλληνοχριστιανικοῦ πνεύματος καὶ ἐπικίνδυνη στενοκεφαλιά. Ὁποιος κατορθώνει νὰ ξαναφέρη πραγματικά, στὸ Ἔθνος, ἔστω καὶ ἕνα νέον, ἔστω καὶ ἕνα Ἕλληνα, ποὺ εἶχε παραπλανηθῆ, αὐτὸς προσφέρει περισσότερα στὴν Πατρίδα του ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ ἀνεβαίνει στὸν μιναρὲ γιὰ νὰ διαλαλῆ ἀπὸ ἐκεῖ τὴν «αἰώνια» πίστι του στὸ Ἔθνος ἀλλὰ κρατᾶ πολυβόλο γιὰ νὰ μὴ ἀφήση κανέναν παραστρατήσαντα «ἱερόσυλο» νὰ μπῆ στὸν ὀρθὸ δρόμο.

Η ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ Διαφώτισις, μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα θὰ συμβάλη ἀποφασιστικὰ στὴν πραγμάτωσι τῆς Συνθέσεως ποὺ θέλει νὰ ἐπιτύχη ἡ Ἐπανάστασις, ξεπερνώντας τὶς διαιρέσεις καὶ ὁδηγώντας ἕνα ἑνιαῖον Ἑλληνισμὸν σ τὴν πρόοδο καὶ στὴν ἀκμή.